

VETO

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.

Nr. 21, dd. 1 maart 1984

V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven. Tel. 016/22 44 38.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten), 150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun). Te starten op rek. nr. KB 431-0079541-68 t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d, Leuven, met vermelding van 'VETO-abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag om 17 uur (open voor ieder) op 't Stuc, E. Van Evenstraat 2d, 1ste verdieping. Artikels binnen op donderdag voor verschijning, advertenties op vrijdag voor verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene Studentenraad Leuven.

EN VERDER...

ASR	Veto	1
KRINGEN	VRG	1
	Rechtskongres	3
	Standpunten	3,5
	Kringbladen	5
KULTUUR	Alma	7
	Conséquences	10
LEZERS		2
ONDERWIJS	Univ.	4
	Vrijtijdsfinanciering	4
SOCIAAL	Arenberg	5
	1984	8
	De bom	9
	Zakboekje	9
	Doppers	11
	CDS	6
VRIJE VERENIGING WERELD	Paraguay	2

VRG met Ekonomika uit de ASR

U wist het misschien al: het VRG-presidium besliste in navolging van Ekonomika uit de ASR te stappen (18 pro, 8 kontra en 7 onthoudingen). Ze zal u niet met verstomming slaan, die beslissing. Het VRG was immers met Ekonomika de grote promotor van het beruchte Zesde-Raad-voorstel dat al vlug op een muur van kritiek stootte en massaal werd weggestemd op de raden. Hieruit werd op de presidiumvergadering van 20 februari aangeleid dat de kritieken op ASR onmogelijk konden vertaald worden in interne veranderingen. Uittreden dan maar. Net zoals Ekonomika evenwel wil het VRG-presidium haar beslissing bekrachtigd zien door de rechtstudenten. Hiertoe organiseert het een referendum op dinsdag 28 februari in de Valk.

Voortrekkersrol

De kritieken van de anti-ASR-streking in het VRG-presidium zijn gekend, want analoog aan deze die Ekonomika naar voren schuift.

Voorreest een gebrek aan beleid: "Dit komt zeer goed tot uiting op Stuurgroep, het hoogste ASR-orgaan, waar noch ten aanzien van de elf miljoen subsidies, noch ten aanzien van het personeel een globale visie bestaat." Vervolgens een gebrek aan contact met de basis ("heel wat studenten staan veeleer afwijzend tegenover de ASR dan wel apatisch") en een tekort aan representativiteit: de ASR zou teveel aan haar 'voortrekkersrol' houden wat inhoudt dat ze de mening van de gemiddelde student gewoon niet wil vertolken.

Genoemde bezwaren, stelt Glas, maken veranderingen noodzakelijk. "Jammer genoeg zijn alle pogingen van de laatste vijf jaar om de ASR van binnen uit te veranderen op een fiasco uitgedraaid. Daarom moet het VRG uit de ASR treden."

Het rommelt in de Valk

Op die visie van uittreding is scherp gereageerd. Op de beslissingsvergadering zelf, vooral door de sociaal afgevaardigden, maar ook in de Valk, nadat de presidiumbeslissing was bekendgemaakt.

Aangezien het de rechtstudenten zijn die in deze zaak via een referendum het laatste woord krijgen is in de Valk trouwens een campagne begonnen ter verdediging van de ASR. Naast anti-ASR-affiches ("Ekonomika uit de ASR, En VRG?") zijn andere gehangen ("Medika, VTK e.v.a. blijven in de ASR, VRG toch ook?")

In een pamflet ondertekend door "een aantal eerste lissers" wordt de presis van dat jaar verweten te nonchalaant (voor uittreding) te hebben gestemd (op de beslissingsvergadering vroeg ze waarmee de ASR zich eigenlijk bezighield). En een ander pamflet wil een aanvulling zijn op het door het presidium verspreide verslag van de beslissingsvergadering dat de student moet informeren.

De andere kant

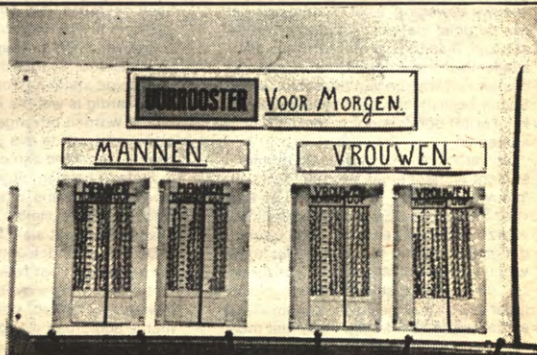
Met de kritieken van gebrek aan beheer en onvoldoende contact met de basis

wordt door de ASR-verdedigers in het VRG al vlug komaf gemaakt: in zoverre ze terecht zijn (bovendien komt elke overkoepelende organisatie met die problemen en zou de oorzaak ervan in de eerste plaats bij de kringen zelf liggen), zijn ze marginaal te noemen en zeker geen reden tot uittreding. Moeilijker ligt het punt van de representativiteit. Voorreest, zo wordt gesteld, zijn ASR-standpunten wél representatief, in die zin dat ze een resultante zijn van kringstandpunten en er van een 'macht' van de vrijgestelden geen sprake is. Maar ook en vooral zo door het invoeren van een formele representativiteit de ASR zich distantiëren van de idee van demokratisering van het onderwijs. In een andere structuur als die van de ASR is een inhoudelijke werking rond demokratisering gewoonweg niet meer mogelijk. "Dit presidium wil meer TD's voor minder studenten", staat in een pamflet. In dit verband wordt gewezen op het absurd, zelfs demagogisch karakter van de presidiumbeslissing van het VRG als ze de ASR-structuur verwerpt zonder evenwel afbreuk te willen doen aan het werkingsprincipe van demokratisering van het onderwijs.

De kritiek dat interne veranderingen niet mogelijk zijn mist dan weer elke grond, stellen de ASR-verdedigers. "De ASR is wat de kringen willen dat ze is. Als een meerderheid onder de kringen een andere ASR wil, dan is het zo. Getuigt het trouwens niet van een weinig democratische ingesteldheid een organisatie te verlaten wanneer men er zijn eigen standpunt niet door krijgt? Als iedereen zo handelde dan zat in het Belgisch parlement al lang geen een federalist meer", aldus nog Jan Debuquoy, (eks-)sociaal afgevaardigde van het VRG.

Pol Deltour

Heet van de naald en vers van de pers, de uitslag van het VRG-referendum: 829 uitgebrachte stemmen (kworum was 500) 693 voor uittreding uit ASR (83,59%) 100 tegen uittreding uit ASR (12,06%) 36 onthoudingen (4,34%) Hiermee volgt VRG duidelijk de lijn van Ekonomika, in tegenstelling tot VTK, Medika en andere kringen.

Onze afgestudeerden in spe spiegelen wij op blz. 11 een weinig rooskleurige toekomst voor. Wat gebeurt er zoal met hen?

Proces Veto

Blijkbaar hadden ze moeijlijkheden verwacht. Een vijftal agenten voor het gerechtsgedebou zelf, aan de post ook nog één (met walkie-talkie). En dat alles voor het Veto-proces. We schrijven 22 februari, bijna 9.30 uur. Binnengekomen blijkt dat we nog niet aan de beurt zijn. Deze keer wordt het wachten wel beloofd.

Rond 9.45 uur moeten de vijf gedaagden voorkomen. P.V. ontbreekt eens te meer en L.V. krijgt weer een uitbrander van rechter De Pauw omdat hij zich nog moest ontkleden. Je ziet maar, alles wordt een gewoonte.

Na deze korte inleidende bemerking kan de rechter met het eigenlijke proces starten. Het scenario werd blijkbaar goed ingestudeerd, want hij neemt resoluut de draad weer op waar hij bij de vorige gelegenheid gestopt is. "Er zullen geen getuigen gehoord worden", zo stelt hij. Enige redelijke verklaring wordt hiervoor niet gegeven. Meer nog, de verdediging krijgt zelfs niet de kans om haar verzoek te motiveren. Blijkbaar moet alles voortgaan. De rechter gaat verder met een verklaring dat de advocaten niet moeten aandringen voor wat betreft de vier eerste beklagden. Het betreft dus M.M., de toenmalige verantwoordelijke uitgever van dit blad en de drie betichten van de dossierroof.

De vijfde, F.S., wil hij nog wel even aan de tand voelen. De verbazing is dan ook totaal. Deze kalfkajaanse toestanden had niemand verwacht. De zaak wordt er nog ondoorzichtiger door. Ondertussen komt het openbaar ministerie aan het woord bij monde van Mr. Poelmans. Deze stelt dat het onderzoek met betrekking tot de 'roof', anderen zouden 'lening' zeggen, geen duidelijke resultaten heeft opgeleverd. De bewijsvoering door middel van 'persfoto's' genomen tijdens de dossierroof voldeden hem blijkbaar niet.

Foto's

Later zou B.G. trouwens tegenover ons verklaren dat zijn inbeschuldigingsstelling vooral gebaseerd was op twee foto's waarop men hem trachtte te identificeren, maar die in geen enkele krant gepubliceerd zijn geweest. In het

proces verbaal 2354 (Nr 45 uit het gerechtssdossier) wordt daarbij vermeld: "De persoon die de foto's aan onze diensten bezorgde wenst onbekend te blijven". Dat het iemand van de pers betreft lijkt weinig twijfel, daar enkel deze instanties (en dus ook Veto) voorafgaandelijk verwittigd waren van de 'ontlening'. Opmerkelijk is dan ook dat er in het dossier ook twee uitvergrottingen te vinden zijn van foto's, gepubliceerd in het Nieuwsblad. Deze uitvergrottingen waren niet gerasterd wat er op wijst dat men over de negatieven of toch minstens over een ongerasterde afdruk kon beschikken. In de wandelgangen vertelde een journalist van Het Laatste Nieuws ons dat dit geen uitzondering was, "wanneer het gerecht foto's opvraagt bij één of andere krant worden die automatisch doorgegeven." Of de negatieven en eventuele andere — niet gepubliceerde — foto's bijgeleverd worden, werd ons niet medegedeeld.

Wat M.M. betreft wijst Poelmans erop dat deze totaal onkundig was van wat er bij het toestandkomen van die Veto gebeurde. Strafrechtelijk is hij dan ook niet aansprakelijk te stellen als F.S. niet schuldig wordt bevonden.

Rest er dus nog F.S. Hierbij verwijst Poelmans naar het arrest Pour, wat nog meer zou gebeuren tijdens deze zitting. Maar daarover straks bij de verdediging meer. De procureur stelde dat "een materiële kopie van een ... gestolen zaak... ook een gehele zaak is." Bijgevolg dringt hij dan ook aan om "gepaste maatregelen" te nemen. Er is volgens de procureur namelijk een sterke gelijkens met de Pour zaak, hoewel hij dadelijk toegeeft dat er (voor hem dan kleine) verschilpunten zijn.

Ondervraging

Daarna komt rechter De Pauw weer aan het woord. Ook hij richt zich uitsluitend tot F.S. Deze kan enkel bevestigen wat hij reeds tijdens het onderzoek verklaarde. De bewuste map — met fotokopies — werd de avond voor het verschijnen van de Veto gevonden. Na lezing van de bijgevoegde tekst werd besloten dat de zaak belangrijk genoeg was om zonder raadpleging van de eigenlijke redactie, hiervoor plaats in te ruimen. De processen van de totaalweigerars werden trouwens ook van zeer nabij gevolgd omdat legerdienst en alternatieven daarvoor zeker voor studenten

(volg op p. 5)

Geert Glas (links), preses van het VRG, beloofde in zijn verkiezingsprogramma een stevige inzet binnen de ASR. Als politikus vergeet hij ook af en toe eens zijn belofte, en pleit hij ook stevig anti-ASR. Zijn presidium volgde hem daarin, zodat dinsdag een referendum (foto rechts) plaatsvond in de rechten.

REDAKTIONEEEL

Wie zoekt, die vindt. Zo ook Ekonomika, op zoek naar bondgenoten.

Wanneer dit wordt geschreven is nog niet bekend of het VRG en Romania, die eveneens besloten tot een referendum i.v.m. al dan niet uit de ASR gaan, zich bij deze 'nieuwe beweging' zullen aansluiten. Wij weten enkel dat een meerderheid van de kringen nog altijd voor de ASR is, weliswaar met verschillende, maar niet onoplosbare kritieken. Ook de 'nieuwe beweging' weet dit, maar verkijst niet te wachten tot een meerderheid van de studenten vindt dat zij taken die tot nu toe door de ASR worden waargenomen, moet gaan overnemen of mee uitvoeren. De 'nieuwe beweging' weet immers ook dat er aan de unie niet enkel studenten en de ASR zijn, maar ook professoren en de academische overheid. Door de soepele manier van werken van deze laatste (De Somer beslist), zijn deze zelfs gemakkelijker tot bondgenoot te maken dan de studenten.

Zo verscheen Pol Malou, economiestudent en naar eigen zeggen, deel van de 'nieuwe beweging', vrijdag 11, op de Raad voor Studentenvoorzittingen (RVS). Wat voorzitter Sabbe zeer juist deed opmerken dat er een student te veel zat. Het 'toeval' wil nu wel dat Pol Malou daar vroeger ook al zat, maar dan als studententegenwoordiger vanuit Sociale Raad. Ekonomika is echter uit de ASR, Malou komt niet meer naar de vergaderingen van Sociale Raad, bijgevolg kon Malou niet meer voor Sociale Raad naar RVS gaan en had

Sociale Raad een plaatsvervanger gestuurd (wat anders ook wel eens gebeurt wanneer er iemand niet kan gaan). Bovendien zeggen de statuten van de RVS dat de overkoepelende studentenorganisatie studenten naar de RVS sturen en in dit geval is dit Sociale Raad. Pol Malou: "Ik zit hier dan ook enkel in persoonlijke naam", en na een vraag van Prof. Bundervoet: "ook niet in naam van Ekonomika". Als de economiestudenten gedacht hadden dat er vanaf nu meer rekening met hun stem ging worden gehouden, wat via de ASR zogezegd onmogelijk was, zijn ze alvast één illusie armer.

De enige partij die tot hertoe haar zin heeft gekregen, lijkt de academische overheid te zijn. Voorzitter Sabbe: "Malou is ooit verkozen geweest, en wie verkozen is, is dat voor twee jaar. Over afzetten zeggen de statuten niets!" Ook juist. Maar eigenaardig is wel dat nu plots de statuten hierbij worden bovengedaan, terwijl er in al de jaren dat de RVS bestaat er maar enkele studenten zijn die de twee jaar inderdaad hebben uitgedaan. Elk jaar worden er b.v. anderen verkozen, en slechts enkelen stellen zich twee jaar naheen kandidaat als effectieve.

De studentendelegatie vond dan ook dat het zogezegd voor twee jaar verkozen zijn niet opwoog tegenover de verplichting die je volgens ons hebt om contact te houden met je achterban en op die manier slechts standpunten in te nemen die door een meerderheid worden gedragen. Juist dit ASR-principe verplicht de academische

overheid ertoe af en toe met het studentenstandpunt rekening te houden. Aan studenten die, eenmaal verkozen, slechts ten persoonlijke titel naar vergaderingen gaan hebben de studenten niets, en de overheid alles. Dergelijke personen zullen er immers wel voor zorgen dat er nooit een studentenstandpunt komt, ze hoeven het dan ook niet te verdedigen en hun persoonlijk belang opzij te zetten.

Ook de personeelsdelegatie vond aanvankelijk dat Malou beter kon opstappen, al was het maar om niet te veel op de evolutie van de 'nieuwe beweging' vooruit te lopen. De professorendelegatie reageerde verdeelder, maar ook daar werd gehoord dat de professoren niet moeten uitmaken wie er van de studenten naar de RVS gaat. Even zag het er dus slecht uit voor Malou... was het niet dat prof. Sabbe voorstelde dat alle delegaties afzonderlijk zouden overleggen. Alhoewel door niemand echt nodig geacht, gebeurt dit dan maar.

De bedoeling wordt al vlug duidelijk: Sabbe loopt over naar de personeelsfractie. De studenten denken: iedereen gelijk, wij er ook bij! Wanneer Sabbe adruip, niet zonder zijn beïnvloedingsrol te hebben overgedragen aan Jan Bauwens, directeur studentenvoorzittingen en uitvinder van de kompromisgedachte, alans wat de sociale sektor betreft. Einde zoomsessie. Volgend 'kompromis' wordt voorgesteld: voor de rest van de vergadering zou één lid van de studenten niet meestemmen, waarmee het

probleem is opgelost of Malou dan wel zijn vervanger moet stemmen. Geen protest van Malou: ze zeiden het al, wat telt voor de nieuwe beweging is niet dat studenten inspraak hebben, en dat er een student meer of minder kan stemmen. Het protest van de studentendelegatie: dat iemand die daar ten persoonlijke titel komt zitten om zo maar een zetel kan afpakken. Wat als er volgende keer zo vijf komen? Volgen terug afzonderlijke zoomsessies, beïnvloedingswerk, een nieuw 'kompromis': proffen en personeel zijn het erover eens de vergadering op te heffen en binnen veertien dagen eens te kijken wie er nu eigenlijk van de studenten op de RVS mag zitten. Dit zal gebeuren met de leden waarmee RVS vroeger was samengesteld: met Malou en niet met zijn plaatsvervanger.

Proffen en personeel moeten zich niet met wie er van studenten naar RVS komt... alleen doen ze alles wat Sabbe hen voordikteert. De werking van RVS wordt voor onbepaalde tijd stopgezet. Geen enkele beslissing omtrent Alma, huisvesting, studietoelagen, kan nog worden genomen. De studentendelegatie voelt zich zwaar geachteerd. De eerste slachtoffers zullen de studenten op de universitaire residenties zijn, die nog later dan andere jaren zullen weten of ze nu al dan niet hun kamer volgend jaar kunnen hebben. Het zal de 'nieuwe beweging' en Sabbe een zorg zijn!

De redactie

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de eerste verdieping van 't Stuc, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-) actualiteit.

Reeds enkele malen ontvingen wij op de redactie brieven van mensen die achteraf helemaal niet bleken te bestaan, of die niets van die brief afwisten. Om dergelijke misbruiken te voorkomen, wordt elke briefschrijver verzocht zijn volledige naam én adres aan de redactie bekend te maken. Dit betekent niet noodzakelijk dat zij in Veto gepubliceerd worden.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen); dit komt ongeveer overeen met 1 getikte blz. met een interlinie) worden in principe ingekort.

De nieuwe kringraad

Graag had ik even gereageerd om het 'nieuwe-kringraad'-voorstel te verdedigen. Hoewel ik er volledig mee akkoord ga dat structurele oplossingen niet steeds, of zelfs vaak niet, de werkingsproblemen van een organisatie kunnen verhelpen, meen ik toch dat het hier wel degelijk om een nuttig voorstel gaat.

Er moet overigens opgemerkt worden dat het voorstel niet van vandaag of zelfs niet uit dit academiejaar dateert: reeds 3-4 jaar (minstens) circuleren gelijkaardige ideeën. Het is dus zeker geen plots bevlieging van enkele malcontenten, maar eerder een gerijpt en weloverwogen voorstel... En het werd hoog tijd dat het thema eindelijk eens Veto's kolommen haalde, net zoals het hoog tijd werd dat het voldoende vroeg in het ASR-jaar ge-(her)formuleerd werd en op de vergaderingsafdeling gesmeten werd, zodat een overhaaste behandeling (en idem afvoering?) niet nogmaals hoeft.

Ter zake. Ik vind, om mijn standpunt samen te vatten, de voorgestelde structuur veel logischer dan de huidige en de erop geformuleerde kritiek vaak onlogisch.

1. Zeker voor een grotere kring zoals de onze wordt er één aspect in heel de problematiek over het hoofd gezien, nl. dat het in het huidige bestel nog moeilijk valt om de geijkte vertegen-

woordiger te vinden voor de (huidige) KR: de preses, die zich daartoe geroepen voelt — omdat hij anders zo ongeveer elk rechtstreeks contact met ASR verliest — kan zich immers onmogelijk in alle onderwijsdossiers inwerken; net zoals de persoon die zich in de (grote) kring met onderwijs bezig houdt vaak niet gedocumenteerd kan meepraten over andere kwesties zoals de algemenere beleidsaangelegenheden en kringcoördinatie. Door naar KR telkens de twee personen te sturen die zich met deze materies bezighouden te sturen is dit probleem op het eerste zicht wel opgevangen, maar dat is niet zo voor de betrokkenen, voor wie de vergaderlast (en dat woord staat wel in het woordenboek van elke onderwijsafgevaardigde en elke fakulteitspreses) even zwaar blijft. M.a.w. splits op ASR-nivo, "algemeen beleid" en "onderwijs" uit, zodat naar elke AV dié persoon kan komen, die zich op het 'lagere' nivo van de kringwerking daar ook mee bezig houdt. Logischer kan het toch niet?

2. Een tegenargument van 'de vijf' in Veto 16 op p. 7 is: "Het beleid van de (ASR-)organisatie wordt in handen gegeven van afgevaardigden die er het minst bij betrokken zijn..." Deze stellingname druist volgens mij in tegen de logica in die zin dat de ASR-fundering toch de terugkoppeling naar de kringen moet zijn: het beleid van de ASR wordt in handen gelegd van mensen die het meest betrokken zijn bij de basis, bij de kringen... Dat deze mensen misschien niet voldoende ASR-praktijkervaring hebben mag geen bezwaar zijn, als zij worden bijgestaan door de ASR-sekretaris. Ik kan hoogstens 'de vijf' gelijk geven in die mate dat deze KR-vrijgestelde wat meer begeleidingswerk zal moeten verrichten, en zelfs dat is niet zeker want dat verschilt van jaar tot jaar.

3. In de mate dat, als er al iemand individueel representatief mag geacht worden voor een fakulteitspopulatie, dit toch de preses behoort te zijn, is het niet onlogisch dat dit de persoon zal zijn die het standpunt van zijn kring komt vertolken wanneer een probleem boven één der klassieke raden uitstijgt. Ik zie niet in dat dit een wantrouwen insluit; in de meeste gevallen zal de preses overigens wel na overleg met zijn ploeg handelen. Van het tegenovergestelde uitgaan is wantrouwen t.o.v. de kringen ten toone spreiden.

Edoch moet ik toegeven dat hier precies het schoentje knijpt: de interne

werking van de kring. Geen enkele ASR-structuurwijziging vermag daaraan ook maar iets wezenlijks te wijzigen: laat ons dus daar niet te druk om maken. Ik ga ervan uit, dat vanaf het moment dat iets boven een raad uitstijgt, het niet meer dan normaal is dat dan de 'primus inter pares', die de preses is, moet pogen om dit probleem globaal en vanuit een nieuw perspectief te laten behandelen, net zoals die dat ook in zijn eigen kring zal doen. Dit garandeert veel meer dan de huidige formule dat de kringen een probleem nog eens verder uitdiepen. 4. Met deze laatste zinsnede moet al duidelijk zijn dat het me volstrekt onjuist lijkt dat men de kringen controle geeft over de ASR zonder hen ertoe te verplichten een faire inspanning te leveren om zich over de organisatie op de hoogte te houden. Het kan toch ook niet anders dan dat één presidiumlid méér dan in de ASR werkt (nu er een zesde raad zou bijkomen) en dus één persoon méér met ASR-ervaring, stimulerend werkt voor de doorstroming?

5. Dat men geen afgevaardigden meer naar de raden hoeft te sturen, lijkt me schromelijk overdreven en beledigend voor de kringen, allesszins is dergelijke redenering wer wantrouwigheid troef. Net alsof alle kringen nu ineens zouden onredelijk worden en samenspannen om de gewone raden te boycotten of telkens de vernietigingsbevoegdheid uit te oefenen! Zeg nu zelf...

Men mag niet uit het oog verliezen dat de vernietigingsprocedure uit het voorstel zowel naar opvatting als naar uitwerking iets exceptioneels zou zijn...

Tot hier enige bedenkingen, losweg opgetekend naar aanleiding van het doornemen van Veto 16, al is die dan al iets of wat uit de actualiteit intussen.

Guy Verlinden

eks-VRG-preses '82-'83

Devaluatie geschiedenis (2)

Wat jammer toch dat Rik Opsommer

Ook dit is Belgisch

Manipulatie

Mijne heren,

en ook dames natuurlijk. Maar dit is niet zo belangrijk, want waar het op aankomt is het volgende, namelijk datgene dat ik U kond wou doen en dat van belang is, dus, zoals ik al wou zeggen: wij worden gemanipuleerd, en dan nog wel subtiel.

Er zijn er, - zij zijn niet met velen, en... neen, ik noem geen namen, iedereen weet waarover ik het heb -, er zijn er die kennis hebben. Neen, niet met een meisje of lief. Gewoon kennis: zij weten. Wat of zij weten is niemand duidelijk, doch het is ook geen geheime kennis. Het is kennis die zij mededelen. Niemand echter weet of zij alles zeggen. Wat zij beeweren na te streven.

Wat zij weten dat wij niet weten blijft in het ongewisse. Wat zij beogen zonder dat zij zeggen dat zij dat beogen zodat wij niet weten of wat zij zeggen dat zij beogen is, wat zij beogen, is allemaal duister:

Ik zou honderden voorbeelden kunnen geven. Ik geef er slechts één. Het is niet alleen illustratief, het is zelfs tekennend. Het is a.h.w. een paradigma. Gisteren bijvoorbeeld zei mij iemand, en ik weet het nog zeer goed want ik was er zelf bij, er zitten er hier in de zaal die dit kunnen getuigen... neen verleid mij niet tot het noemen van namen, het zijn niet individuen die ik wil treffen... ik wil enkel aantonen: het is het systeem zelf, het zit 'em ingebakken in de structuur en daar zit het gevaar dat moet bestreden worden, omdat ten eerste het een gevaar is, ten tweede het in de structuur ingebakken zit en ten derde wij nog altijd vinden - en naar wij overtuigd zijn de meerderheid met ons - gevaren moeten bestreden worden... zodus zei gisteren zo iemand tegen mij woerdelijk (altans daar kwam het op neer): "In Holland staat een huis."

Wat bedoelde hij hiermee? Is dit geen prachtig staaltje van misleidende informatie? Staen er niet meerdere huizen in Holland? Is dit niet een stiekeme verwijzing naar het al even tendentieuze liedje "There is a house in New Orleans"?

("Devaluatie van geschiedenis", Veto nr. 20, 23/3) een loopje neemt met de waarheid, wanneer hij het heeft over het 'slachtoffers' van het Middel-nederlands. Hij laat het uitschijnen alsof het Middel-nederlands zonder meer afgevoerd wordt. Dit zijn de feiten volkomen verdraaien. De student met Latijnse vooropleiding kan in de tweede kandidatuur immers kiezen tussen het middeleeuws Latijn en het Middel-nederlands. Misschien kan de heer Opsommer voor zichzelf een vak 'objektiviteit' oprichten!

Christof Grootaers,
(POC-afgevaardigde)
Michel Helars (1ste lid.)

Abituriënten

We hebben tot onze grote ontsteltenis vastgesteld dat op zaterdag 18 februari de abiturienten een totaal vertekend beeld voorgeschoteld kregen van het Leuvense verenigingsleven. Alma II werd overspoeld door NSV-ers, in keurig uniform, hetgeen de indruk (vervolg op p. 12)

Is het een verborgen oproep tot aansluiten bij de krakersbeweging? Of is het eerder een duidelijke kaakslag aan het katholieke karakter van onze universiteit door het heimelijk propagieren van een bepaald soort huisjes die Holland een moreel zeker niet te benijden reputatie geven in onze kontriën? Misschien betreft het hier zelfs zeker een racistische aanslag op ons Vlaams ergevoel: in Holland staat een huis... alsof wij in hutjes wonen!!

Kortom: wat zat er achter? Niemand weet het. Eén ding is zeker: ergens tussen deze woorden ging een heimelijke bedoeling schuil die mij zo'n angst aanjoeg, en ik besefte: "Dit is gevaarlijk wat hier beoogd wordt, het mag het daglicht niet aanschouwen."

Zo zijn vele woorden geen woorden maar feiten die een overvloedige werkelijkheid verborgen die ons dreigt te vermorzelen als wij haar niet vernietigen. Noot is alle kennis gekend. Noot is alle bedoeling glashelder. Noot mogen wij toegeven aan dit verderfelijk systeem. Vernietig alle kennis. Vernietig ook deze kennis. Vergeet dit gewauwel uit de scheur in mijn hoofd. Ik bezweer U voor uw aandacht.

VRG uit Europese gemeenschap

Rechtskongres over Europese structuren

Elk jaar wordt er door een Vlaamse rechtsfaculteit een kongres gehouden. Daarbij wordt een beurtsysteem aangewend, zodat men om de drie jaar in Leuven terechtkomt. Vorige week had het VRG-Leuven als onderwerp gekozen: "De Europese Unie". De rechters in spe bereikten hiermee een ruim publiek, waaronder Gentenaars, Antwerpenaars, en zelfs Leuvense polensokkers.

De verschillende uiteenzettingen handelden in doorsnee over de problemen van de huidige EEG-structuur en het nieuwe voorstel van een Europese Unie. Van deze laatste verwacht men veel om uit het Europese slop te geraken. In de loop van de dag werd ook vaak gewezen op de noodzaak aan Europese solidariteit en integratie.

Het eerste referaat werd gehouden door Josse Mertens de Wilmars, de Belgische voorzitter van het Hof van Justitie van de EG. Zijn vertrekpunt was dat Europa niet functioneert omdat de verdragen nooit uitgevoerd zijn zoals ze geschreven staan. Dit heeft een institutionele verlamming in de hand gewerkt, onder meer door het hanteren van een unanimitieusregel die nergens geschreven staat. In de loop van de jaren heeft ook de Commissie een te grote macht verworven. Een verklaring van Stuttgart en het ontwerp tot oprichting van de Europese Unie moeten dienen om één en ander recht te trekken. Beide teksten werden daarna tot in de puntjes uiteengezet. Zo kon Mertens de Wilmars de belangrijkste verschillen aanduiden. Als basisopties van beiden verwees hij naar het begunstigen van het Europees Monetair Stelsel, de coördinatie van de bestrijding der werkloosheid en het bevorderen van de spistechnologien. Belangrijk is ook het maken van een écht Parlement van de volksvertegenwoordiging, die nu enkel kan adviezen en niet beslissen. Na een korte pauze mocht de Italiaanse communist Spinelli, de geestelijke vader van het nieuwe ontwerp de evolutie en de groei ervan belichten. Daaruit bleek dat enkele parlementsliden dit initiatief ontwikkeld hadden omdat met het advies van hun eigenste Europese Parlement weinig rekening werd gehouden. Aanvankelijk was er in het Parlement zelf ook veel verzet, onder meer van de EVP. Ondertussen is die tot één van de grote voorvechters van de vernieuwingsdynamiek uitgegroeid.

De werking van de Europese Unie

De rechtstechnici mochten daarna hun heft ophalen, want prof. Jacqué van Straatsburg legde in grote lijnen de werking van de nieuwe Europese Unie uit. Die Unie wordt een democratisch geheel waarin de fundamentele rechten van het individu centraal staan. Daartoe neemt de Unie alle verworvenheden uit de vorige verdragen (EGKS, EEG, Euratom) over. Om efficiënt te kunnen werken, wil men toch een te grote centralisatie vermijden. Inzake bevoegdheden speelt dan ook het subsidiariteitsbeginsel. Enkel wat de individuele lidstaten overstijgt wordt door de Unie opgenomen. In de verdragtekst is daaromtrent trouwens weinig opgenomen om een zachte evolutie mogelijk te maken. Jacqué drukte er nog eens op dat de Europese Unie steeds geen zekerheid is. Inderdaad, de nieuwe tekst moet eerst nog door minstens de helft van de lidstaten (met minimum twee derde van de bevolking) goedgekeurd worden. In het licht van de komende verkiezingen wordt daarrond een uitspraak verwacht.

Daarna werd iedereen gevraagd zichzelf in twee te delen. De ene helft kon dan in de institutionele sectie terecht. Daar praatte M.A. Coninx, kabinetsattaché voor Europese za-

De tabrijke aanwezigen op het kongres volgen hier het debat tussen Senelle, De Gucht, Croux, Naets, Van Miert en Vandemeulebroucke (in die volgorde).

ken, over "het Europese Parlement: praatbarak of wetgever?". Zij stelde in vraag of het gebrek aan Europees gevoelens wel opgelost kon worden met een nieuwe structuur. Zeker als men ziet dat het Parlement nu toch al niet te onderschatten bevoegdheden had. De adviezen werden trouwens veelal goedgekeurd wanneer de verhouding met de Raad van Ministers goed was. Door de begrotingsbevoegdheid van het Parlement moest dit toch als volwaardige partner erkend worden. Toch kan niet vastgesteld worden dat het Parlement mee aan de basis van de crisis ligt. Het heeft zijn bevoegdheden steeds maximaal aangewend. Bovendien is het niet zeker dat met de nieuwe bevoegdheden meer bereikt kan worden. Nu is immers een belangrijke klausule in het verdrag opgenomen. Deze maakt het mogelijk dat individuele landen zich beroepen op hun "vitale nationale belangen" om een bepaalde maatregel niet na te leven. Zij besloot door te wijzen op twee handicaps: de publieke opinie is nog niet rijp voor een nieuw verdrag, en de manier waarop het verdrag moet goedgekeurd worden vormt een struikelblok. 's Mensen andere helft kon ondertussen in de economische sectie terecht voor een voordracht door prof. Peeters van de KUL over "Eén munt voor de Europese Unie?".

Incident

Spijts de goede organisatie had men 's middags toch wat vertraging opgelopen. Maar er viel ook zo veel te zeggen... Dit deed het VRG-presidium trouwens ook ten opzichte van de pers. De avond ervoor had men beslist een ASR-incident uit te lokken. Het VRG-presidium wilde uit de ASR stappen en dit de volgende week in een referendum aan de "bevolking" voorleggen. Omdat wij hierover meer wilden weten, omdat deze muizenissen een kater kwamen vervoegen, omdat wij in Veto alles al weten over "Zure regens", omdat de pers liever stevig vreet dan broodjes te verorberen, omdat... misten wij het lunchdebat. Dit handelde over "Zure regens... een probleem van Europees milieurecht?". Weinig zure gezichten gezien achteraf.

In de namiddag werd van al gestoken door Bert Croux, Europarlementslid van de EVP. Hij behandelde het thema "Raad-kommissie, wie wordt de Europese regering?". Ondertussen behandelde prof. Van Dame van de KUL het onderwerp "Europese Unie voor 15 miljoen werklozen?". En uiteraard interesseert dit onze lezers-toekomstige-werklozen veel meer.

De opdrachten van de Unie ("maatschappijbeleid") zijn te zien als konkurrende bevoegdheden. Dat betekent dat de lidstaten ook initiatieven mogen nemen naast de Unie. Die zal zich dan ook bezighouden met het opzetten van een globaal kader voor

de sociale zekerheid en voor de gelijke arbeidsvoorwaarden voor allen. In het sociale beleid moet de volledige tewerkstelling centraal staan. Ook het economisch beleid moet daarmee rekening houden. Volgens Van Damme is het probleem dat de bevoegdheden nu wel expliciet in de tekst opgesomd worden, maar er vroeger al impliciet inlagen. De grote vraag is dan wel of er nu in de praktijk iets zal gedaan worden. Men moet verder gaan dan het formuleren van algemene verklaringen. Prof. Van Damme besloot door het voorstellen van enkele concrete mogelijkheden.

De klapper op de vuurpijl moest dan het debat worden. Guido Naets (huidig public-relationsagent van het Europees Parlement) mocht moderator spelen van het panel, bestaande uit alle belangrijke lijsttrekkers voor de Europese verkiezingen: Croux (EVP); Vandemeulebroucke (VU), Van Miert (SP) en de Gucht (PVV). Daarnaast was er ook nog prof. Senelle, grondwetspecialist van de VUB. Guido Naets wees

er in de inleiding op dat Europa op een tweesprong stond (vooruitgaan of uiteenvallen) en dat de fout niet bij de Europese instellingen maar bij de nationale overheden lag. Prof. Senelle ging dadelijk in de aanval. Hij vond het gevaarlijk steeds maar teksten te wijzigen. Foejjes met de structuur helpen zelden. Beter is de huidige structuur beter te doen draaien. Het Belgische voorbeeld toont duidelijk aan dat door de structuurhervormingen niemand nog klaar ziet en alles ook geblokkeerd geraakt. Daarnaast is het nog niet zeker dat het politiek haalbaar is de huidige verdragen te vervangen (Engeland en Frankrijk zijn al zeer weigerachtig). Tenslotte is het juridische weinig belangrijk. Vooral de politieke wil telt, want de juristen zijn maar uitvoerders.

Het vitaal belang

Geen enkele politicus sprak hem echt fundamenteel tegen. De Gucht vond dat Senelle door de Belgische Grondwet een vertroebeld beeld had en dat

het toch niet erger kon dan nu. Croux vond het historisch standpunt gevaarlijk: de verdragen mogen toen wel goed geweest zijn, maar zij hebben nooit echt gewerkt. Van Miert poneerde dat het werkelijke sukses van iets altijd afhangt van het beleid waarmee het verwerkt wordt. Aangezien er nu geen beleid was en dat er in de nieuwe structuur eventueel kan komen, kan de nieuwe structuur beter worden. Vandemeulebroucke vulde dit aan door te zeggen dat de hervormingen slechts een middel en geen doel zijn.

Inzake de politieke opportuniteit wees Vandemeulebroucke op verschillende gevaren in de nieuwe tekst. Volgens hem versterkt die nog de macht van de lidstaten apart (onder meer via de rem van het "vitaal belang"). Ook kan er een probleem komen als bepaalde landen de nieuwe tekst niet aanvaardden: dan ontstaat het Europa van de twee snelheden. Tenslotte is er nog altijd geen individueel initiatiefrecht voor parlementsliden in het Europese Parlement. Van Miert vond het weinig zinvol detailkritieken aan te voeren. Het gaat er immers om de hele Europese gemeenschap weer vlot te krijgen. Croux kenmerkte de huidige structuur als iets waar vooral de "capacité de non-décision" overheerste: men kon wel maar men wilde niet. De nieuwe structuur is dan ook geen lukse structuur, want een supranationale werking is zeer belangrijk. Heel wat problemen situeren zich immers op een internationale schaal (tewerkstelling...) en kunnen niet door de landen apart aangepakt worden. De Gucht vulde dit aan: het verdrag is niet volledig om te voorkomen dat kunstmatige problemen de aandacht van het essentiële zouden afleiden. Zo is bijvoorbeeld nog niet bepaald waar de zetel van de EG voortaan zou zijn om geen landen daarom tegen de borst te stoten. Alle sprekers besloten met de bevinding dat het nieuwe verdrag moeilijk haalbaar zal zijn, maar dat het zeker en vast ook niet onverwezenlijkbaar is. Waarmee iedereen weer tevreden naar huis kon...

T.B.C.

P.S. Van de hele vertoning wordt een kongresverslag gemaakt. Wie hierover meer informatie wil, kan terecht op het VRG-sekretariaat, Tiensestraat 53, tel. 23 46 12.

Kringstandpunten

VTK

Het VTK-presidium is van mening dat het ondoordacht is uit de ASR te treden.

De konsekwenties hiervan wegen immers veel zwaarder door dan wat op het eerste gezicht zou kunnen blijken. Niet alleen maakt de verdeeldheid die hierdoor lichtzinnig wordt gezaaid, de studentenbeweging uiterst kwetsbaar, maar bovendien worden alle verworvenheden en verwezenlijkingen van tien jaar werking op de helling gezet.

Nochans blijven binnen de ASR weloedochte saneringen nodig. Wij roepen de andere kringen op om op konstruktieve wijze bij te dragen tot het uitbouwen van de Algemene Studentenraad. Hoewel op termijn moet geïvred worden voor een wellicht meer efficiënte structuur, toch kunnen kwasi onmiddellijk voor de hand liggende obstakels uit de weg geruimd worden door er binnen de huidige structuur werk van te maken.

De daad bij het woord voegend, zal de Vlaamse Technische Kring actief blijven binnen de Algemene Studentenraad.

Medica

De centrale raad van Medica heeft op 21 februari 1984 haar vertrouwen in de werking van de ASR bevestigd.

Zij betreurt de beslissing van Ekonomika om uit de ASR te stappen. Zij hoopt dat Ekonomika hierin niet zal gevolgd worden door andere kringen.

Medica blijft bereid om mee te werken aan de verdere uitbouw van een democratische studentenbeweging binnen de ASR.

Hierbij de argumentatie van onze beslissing.

Het presidium van Ekonomika heeft opnieuw de discussie gelanceerd rond de ASR. Eerst met het voorstel van de zesde raad, waartegen Medica zich niet zoals de meeste andere kringen, omwille van het antidemocratisch karakter, heeft verzet; daarna door uit de ASR te treden. Zij proberen het voor te stellen alsof het om een discussie gaat tussen de ASR en de kringen, waar het een discussie moet zijn tussen de kringen. Hiermede willen wij ons standpunt hieromtrent naar voren brengen.

Het presidium van Ekonomika gebruikt vaak argumenten als zou in de ASR 'niets' bereikt worden, doch die kritiek wordt nooit inhoudelijk uitgediept; die inhoud van de ASR is juist belangrijk. De ASR krijgt geld uit de RVs om de werking te organiseren rond de Sociale Sektor en juist daar nipt het schoentje. Zij willen geen sterke werking rond de demokratisering van het onderwijs. Zij willen de slagkracht van de studentenbeweging verzwakken door verdeeldheid te scheppen; slagkracht die de ASR reeds duidelijk bewezen heeft in acties rond de 10.000, zaak Vrancken (Kine), Alma-prijzen (niet voor niets zijn de Alma-prijzen in Leuven de laagste aan de Belgische universiteiten). Dat zij de studentenbeweging wil verzwakken blijkt ook duidelijk uit de voorstellen

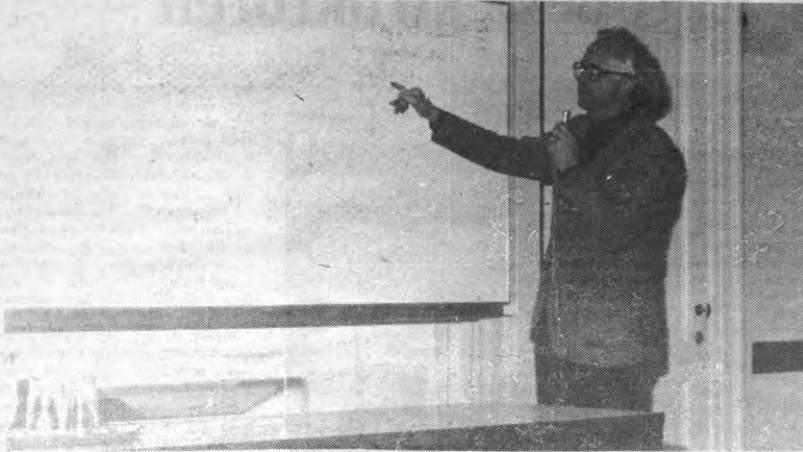
van het Ekonomikapresidium rond een nieuwe studentenorgering; deze moet een a-politieke structuur hebben, mag geen voortrekkersrol spelen, er moet spontane actie op gang komen.

Men zegt ook altijd dat de ASR niet bekend is bij de studenten, maar de ASR bestaat juist uit een vereniging van de kringen en wil hun werking ondersteunen en coördineren. De werking van de kring binnen de ASR en ook de bekendheid van die ASR, hangt af van de mate waarin en de wijze waarop de kring zijn eigen werking binnen de ASR ziet en de werking van de ASR in het algemeen, naar zijn studenten toe bekend maakt en er discussie rond stimuleert.

Wij ontkennen niet dat er fouten gebeuren binnen de ASR, maar wij vinden dat aan zulke tekortkomingen konstruktief gewerkt moet worden, zodat dit bijdraagt tot een betere werking rond het onderwijs. Dit moet binnen de ASR en binnen de kringen uitgediscussieerd worden en zo bijdragen tot de democratie in de ASR (inspraak van de kringen).

Wij hopen dan ook dat, na overleg, uw kring verder samen met ons en andere kringen, mee zal helpen dit manuever van bepaalde groepen te ontmaskeren, om de ASR verder uit te bouwen tot een nog sterkere studentenorgering. Zij zal haar slagkracht nog zeker nodig hebben tegen toekomstige aanvallen op onderwijs en Sociale sektor (forfaitaire betaling van de fakulteit, en Numerus Clausus binnen geneeskunde bijvoorbeeld).

Een wereldvreemde universiteit

Professoren haspelen veel te vaak een vast onderwijspakket af zonder oog voor maatschappelijke relevantie ervan.

Het huidige universitaire onderwijs gaat uitsluitend in op de wensen en noden van de nu bestaande maatschappij. Jonge mensen worden opgeleid tot bekwaamheden die vereist zijn binnen het maatschappelijke systeem. Anderzijds stellen we vast dat binnen de maatschappelijke structuren vandaag heel wat ernstig onrecht in stand wordt gehouden. De universiteit reageert meestal zeer traag op maatschappelijke veranderingen en het gevolg hiervan is, dat veel universitaire disciplines wereldvreemd kunnen genoemd worden. Ze houden niet voldoende rekening met de problemen en discussies die konkreet bij de bevolking leven.

Volgens de werkgroep *Universiteit en Maatschappij* zou de universiteit echter juist de plaats bij uitstek moeten zijn waar gedacht wordt rond actuele problemen, waar maatschappijvernieuwend kan gewerkt worden.

Immers, de nieuwe generatie die aan de universiteit gevormd wordt, zal in grote mate de toekomst van de samenleving gaan bepalen. Hun opleiding mag dan ook niet louter technisch uitgebouwd worden. Er moet ook ruimte gelaten worden voor 'bezinning' rond de maatschappelijke inbedding van de beroepsfuncties die men aanleert.

Een nieuwe inhoud

Een universiteit die terug het initiatief durft te nemen op creatief en kritisch te gaan denken rond een zinvolle uitbouw van de toekomstige samenleving, zal in de eerste plaats meer ruimte moeten bieden voor onder-

werpen die binnen de huidige vakken zelden of nooit aan bod komen. We denken dan bv. aan de vredesproblematiek, de derde (en vierde) wereld, het behoud van het leefmilieu, de emancipatiestrijd van verschillende onderdrukte groepen. In het algemeen zou het sociaal en zelfs het politiek aspect van vele vakken ook ter sprake moeten gebracht worden.

Men zou de moed moeten opbrengen om af te stappen van een valse waardenvrijheid die in vele gevallen een gemis aan engagement moet goed praten.

Alternatieve onderwijsmodellen

Naast de inhoud van het onderwijs, willen we echter vooral ook aandacht besteden aan de wijze waarop onderwezen wordt. Meer bepaald willen we nadenken over mogelijke alternatieve onderwijsmodellen die op kleine schaal door individuele docenten kunnen gerealiseerd worden, als aanzet tot een bredere vernieuwing.

In het algemeen vindt de werkgroep *Universiteit en Maatschappij* dat het onderwijssysteem aan onze universiteit(en) te individualiserend werkt, te technocratisch georganiseerd is en te zeer berust op een ééndzijdige benadering vanuit voorgeprogrammeerde disciplines.

Het individu centraal

Het onderwijs is sterk afgestemd op individuele prestaties, zowel van de docent als van de student. Groepswork of doceren in teams wordt hoogstens getolereerd, maar zeker niet actief aangemoedigd. Wij zouden eerder willen pleiten voor een onderwijsvorm die meer socialiserend werkt, die meer oog heeft voor sociale bekwaamheden, ook bij de evaluevaluatie.

Het onderwijs is sterk technocratisch georganiseerd in de zin dat het vooral specialisten zijn die zeggings-

schap krijgen over de aard en de inhoud van de gedooerde vakken. De inspraak van studenten is mimien en meestal gewoon onbestaand. Van enig beslissingsrecht vanwege de bredere bevolkingslagen is al helemaal geen sprake. Dat gewone mensen het recht

zouden hebben om de problemen die hun echt bezig houden binnen het academische milieu ten berde te brengen, lijkt op dit moment volkomen onzinnig. Toch zou juist deze medezeggenschap van onderuit de bepaling moeten zijn van een volwaardig democratisch onderwijs.

Vaste programma's

Het onderwijs aan de unief verloopt tevens volgens vaste programma's. De studenten krijgen slechts uiterst zelden de kans om zelf een aantal vakken die hen persoonlijk interesseren (en niet alleen de prof) te combineren. De strakke indeling in onderscheiden fakulteiten, sekties en disciplines moet volgens ons kunnen doorbroken worden door projektonderwijs dat een multidisciplinaire aanpak van problemen hanteert. Zo zou men konkreet kunnen inspelen op een meer globale probleemstelling en loopt men minder gevaar om te blijven steken bij sociaal-irrelevante deelaspecten.

De ideale onderwijsstructuur is dan wellicht de matrix-organisatie die zowel een intra-disciplinaire als een extra-disciplinaire benadering van probleemgebieden mogelijk maakt.

Innovatiestrategieën

Maar als men met dit soort ideeën niet

op het vlak van utopische bespiegelingen wil blijven zweven, moet men allereerst een konkrete strategie ontwikkelen die toelaat om stappen te zetten van het nu bestaande onderwijsmodel naar een nieuw model dat meer emanciperend zou kunnen werken.

Bij de formulering van een dergelijke innovatiestrategie moet ook rekening gehouden worden met de bezuinigingspolitiek die op dit moment door de overheid gevoerd wordt en die bij voorkeur besnoeit op marginale activiteiten: het soort van activiteiten dat op vernieuwing gericht is.

Voor ons is dit een reden te meer om nieuwe vakinhouden en nieuwe benaderingen wat doecerstij betreft uit de marge te halen, en centraler te gaan plaatsen binnen de huidige onderwijsstructuren.

Studiedag onderwijsmodellen

Een eerste aanzet hiertoe kan de studiedag zijn die door *Universiteit en Maatschappij* wordt georganiseerd op woensdag 14 maart in het fakulteitsgebouw van Letteren en Wijsbegeerte. Alle geïnteresseerde leden van de universitaire gemeenschap zijn hierop uitgenodigd.

Speciaal willen we ons richten tot docenten die zelf reeds initiatieven in deze zin ondernomen hebben of overwegen en studenten die binnen hun eigen studierichting hun docenten kritisch willen bevragen en aanzetten tot dergelijke initiatieven.

Vrijtijdsfinanciering

“Wie zal onze vrije tijd betalen?” Met die vraag kun je het probleem samenvatten dat twee weken geleden naar voor kwam uit een informatieavond van de werkgroep *Universiteit en Maatschappij*. Onder de titel “Nieuwe technologieën schepen alles... behalve werkgelegenheid” (gepikt uit Intermediar, haha) presenteerde de werkgroep een kortfilm, twee vakbondsafgevaardigden van Ford Genk, en een arbeidssocioloog. De nonchalante vanzelfsprekendheid, waarmee men soms technologie en vooruitgang identificeert, kreeg vanuit verschillende hoeken mokerslagen te inkasseren. Maar daarom is het de werkgroep natuurlijk ook te doen.

“Maurice”, Ford-arbeider te Genk en vakbondsman voor het ACV, schetste op een efficiënte manier de sfeer waarin een groot bedrijf haar bandwerk automatiseert. Zeer weinig informatie en hoge eisen inzake omscholing, ritmeversnelling waren hier de sleutelwoorden. Op het einde van de omschakeling op de Sierra-lijn produceerde Ford met 1400 mensen minder, 200 wagens meer dan vroeger. Het moet vermeld worden dat toch grote inspanningen gedaan werden om arbeiders in het eigen bedrijf over te plaatsen. Voor de categorie die moeilijk omgeschoold kan worden, betekende dat slechts uitstel van eksekutie. Die mensen staan nu aan de trager Transit-lijn, en als die binnenkort ook gerobotiseerd wordt kunnen ze nergens meer heen.

Arbeidsocioloog Van der Hallen bracht het publiek onder ogen hoe irreal de — noodzakelijke — hypotesen vaak zijn waarop men de scenario's baseert om de invloed van de robotisering op de tewerkstelling konkreet te voorspellen. Grossomodo vatte hij in drie lijnen samen waarom de chips-revoluatie niet voor tewerkstelling kan zorgen. Ten eerste is de robotisering werknemersvervangend: in de procesvernieuwing is ze gericht op het besparen van arbeid. Ten tweede openit ze sektoren met nieuwe produkten waaraan niet altijd behoefte blijkt te bestaan. Zo moeten verschillende sektoren van video- en computerspelletjes weer afgestoten worden. De vervangingsprodukten daarentegen

(kleurenteeve ipv zwartwit bv) kleren zelden ekstrawerk. Ten derde — en hier wordt duidelijk waarom de chips-revoluatie niet te vergelijken is met de vorige industriële revoluties — zijn chips totaal: ze vervangen alles. De stoommachine lag aan de basis van compleet nieuwe sektoren als tekstiel en spoorwegindustrie, die zelf veel ekstra-werk opleverden. De chip bedreift echter ook haar kinderen.

Geen vervelende vakbonden

Dit laatste aspekt kwam ook in de film (“Whose Progress?”) sterk naar voor. De film maakte drastisch komaf met de illusie dat het hier zou gaan om een industriële revolutie als de vorige, waar het automatiseren van een sektor werk zou mogelijk maken in nieuwe sektoren. Uit verklaringen van Brits Hogerhuislid Lord Spens blijkt duidelijk dat de robotisering door veel van haar verdedigers gewaardeerd wordt juist omdat zij het werk uit de produktie bant: Lord Spens haalde bv. als voordeel aan: geen vervelende vakbonden meer, geen kostelijk ziekte-

verlof enz. Maar dat zijn alleen voordelen als je die vakbonden-met-hun-arbeiders niet hoeft te transfereeren naar een andere sektor.

Absolute optimisten — in het vragenuurtje kregen ze ervan langs omdat ze zich al te abstrakt richtten op 'de mensheid' zonder te specificeren over welke mensen het dan eigenlijk gaat — kunnen dan wel beweren dat het goed is de mens van de arbeid te bevrijden. Maar dan moeten zij wel twee nieuwe problemen oplossen: hoe zal 'de mens' in de arbeidsloze wereld zin geven aan zijn leven? En heel konkreet: wie zal de produkten van de arbeidsloze produktie kopen? Met alle robotisering is onze maatschappij tenslotte toch in 'hoofdzaak gestruktureerd rond de arbeid: inkomen wordt in principe uit arbeid verworven. Als de robotisering de arbeid moet afschaffen, zal toch eerst duidelijk moeten worden hoe men op een andere manier aan inkomensverdeling wil doen. Slaat men die vraag over, dan dreigt 'de mensheid' met zijn welzijn op straat te komen staan.

L.B.

De robotisering wordt gewaardeerd omdat zij werk uit de produktie bant. Of dit meer kleur aan de foto van dit debat zal geven is een andere kwestie.

PROGRAMMA

9.30 u. Welkom

Inleiding

W. Hornix, K.U. Nijmegen

Maatschappij-vernieuwend onderwijs

Voorstelling van enkele experimenten

M. De Volder, R.U. Limburg (Maastricht)

Probleemgericht onderwijs

W. Leirman, Soc. Pedagogiek, K.U. Leuven

Projektonderwijs

A. Van Daele, Wiskunde, K.U. Leuven

Ekspeditie-model

12.30 - 14.00 u Middagpauze

Groepswork

Konfrontatie met de eigen praktijk

— Inventarisatie van gelijkaardige onderwijservaringen

— Wat kan men doortrekken naar de eigen praktijk?

— Wie wil, waar, op korte termijn, een nieuw experiment opzetten?

Paneelgesprek

met begeleiders van leerprojekten en vertegenwoordigers van studenten over vernieuwingsstrategie

18.00 u. Einde

REISVRAGEN ? 1 ADRES

SKI

GO YOUR OWN WAY.

LEOPOLDSTRAAT 26
3000 LEUVEN

PROMOTIE !!!

SKI-STUDIO 4 PERS. - LE CORBIER 6340BF_1WEEK

ADVERTENTIE

Proces Veto

(vervolg van p. 1)

een belangrijke zaak zijn. Ook werd nog gewezen op een door F.S. begane procedurefout bij het beroep aantekenen tegen het onderzoek. "Zo iets behoort een advocaat te weten", aldus De Pauw die er echter onmiddellijk aan toevoegde dat dit aspect niet zo belangrijk was, daar dit verzoek onontvankelijk was verklaard in Brussel. Blijkbaar wilde hij het openbaar ministerie wat kortwieken, want Poelmans pikte op dit punt gretig in, hij zou er trouwens in zijn rekvisitoor nog naar verwijzen. Een psychologisch spelletje dus...

Verder krijgt F.S. te horen dat hij in het artikel betreffende het proces Van Kerrebroeck (dat naast het gewraakte artikel gepubliceerd werd) melding maakt "dat hij steeds gehinderd werd door een lookgeur..." In het bewuste artikel wordt inderdaad gesteld: "die (BOB-er wordt bedoeld, nvd'r) links van mij heeft look gegeten." Dat er aan de gerechtelijke instanties een geurtje zit (letterlijk bedoelen we — straks krijgen we ook nog last) kan er als grapje niet af bij de hoge pieten.

Ieder zijn zegje

Volgt dan een zowel naar inhoud als naar volume eerder zwak rekvisitoor waarin het openbaar ministerie onder meer de ernst van de roof benadrukt. Bezwarende elementen werden volgens hem gevonden in de foto's, het materiaal van de huiszoekingen en de verklaringen van een aantal mensen die weliswaar nietszeggend waren, maar in konfrontatie met elkaar geplaatst toch tot enige konklusies voerden. Wat die konklusies waren en hoe hij daar bij kwam, werd niet verder geëxpliciteerd.

Wat M.M. betreft hangt alles af van de inhoud van de term verantwoordelijke uitgever. Indien er geen sprake is van heling zijn er voor hem ook geen gevolgen. Enkel F.S. wordt verder geïnterviewd en hiervoor worden dezelfde argumenten als in de inleiding gebruikt.

Na de procureur mag de verdediging aan het woord. P.V. laat verstaan gaan en daar hij geen raadsman heeft, is dit hoofdstuk voor hem in de kortst mogelijke tijd afgehandeld. Voor B.G. pleit Mr. Liliane Versluis. Zij wijst er in haar inleiding nogmaals op dat ze enkel voor B.G. pleit. In een korte rede toont ze vervolgens aan dat de brillose persoon op de foto's niet de beklagde kan zijn daar deze laatste zonder bril niet kan zien. "Zal ik een wetgeneesheer aanstellen om na te gaan of hij al dan niet zonder bril kan zien?", komt rechter De Pauw nog even tussen?

Opmerkelijk is dat L.V., die evenals P.V. geen raadsman heeft, niet de kans krijgt om zich persoonlijk te verdedigen. Een manifest negeren van het fundamenteel recht op een laatste woord van de beklagde.

Tot slot spreekt Mr. Leo Neels, verdediger van M.M. en F.S. Hij blikt zich te ontpoppen als een spreker die de zaal weet te amuseren. Zijn kennis van zaken lokt dan ook heel wat andere advocaten in de zaal. Hij is ook niet voor niets ook verdediger van

BRT-journalist Buyle.

Volgens Neels kan M.M. als verantwoordelijk uitgever niet vervolgd worden voor een (eventueel) misdrijf gepleegd door één of meerdere Veto-medewerkers, zeker niet als het geen persmisdrijf betreft. En bij heling is van dit laatste geen sprake.

Wat de beschuldiging van heling betreft ging Neels uit van de rechtskundige betekenis van het woord. Hierbij kan men duidelijk de aspecten heimelijk bezit van gestolen goederen en het verwerven van persoonlijk profijt daardoor onderscheiden. Hier zijn dan ook duidelijke verschilpunten met de zaak Pour. Garot — de toenmalige hoofdredacteur van het tijdschrift — kwam in het bezit van een bundel door een ambtenaar *wederrechtelijk* genomen kopies van een interpol-telebericht. De ambtenaar overtrad hiermee zijn zwijg- en geheimhoudingsplicht. Garot had dus kopies in handen die eigenlijk verkregen waren door middel van diefstal. In ons geval is er enkel sprake van een presentekemplaar van een onkruit-brosjüre die naast een begeleidende tekst onder meer ook kopias van

sommige ontvreemde stukken bevatte. Van heimelijk bezit en onttrekking aan de opsporing van gestolen goederen is dus duidelijk geen sprake. De oorspronkelijke dossiers zijn nooit op de redactie geweest. Trouwens, de brosjüre is later (en ook nu nog) voor 50 BF te koop aangeboden in verschillende boekhandels in het Leuvense. Deze laatste hebben nooit last gehad van het gerecht, al kan hier eventueel wel van een persoonlijke verrijking gesproken worden.

Hierbij verwees hij ook naar de RTT-affaire (Pepermans), destijds door de krant voor staatkundige, maatschappelijke en economische belangen De Standaard op gelijkaardige wijze aan het licht gebracht. Toen waren er geen negatieve reacties, integendeel. Veto deed dan ook niets meer dan zijn maatschappelijke plicht naar de studentenbevolking toe. Hij verwees ook naar woelige periodes in Leuven en vroeg zich af of men dan niets meer gewoon was...

Neels eiste dan ook de vrijspraak zowel voor F.S. als voor M.M. omdat de verschillende aspecten in verband met heling niet aanwezig waren. De dossiers waren nooit in het bezit van Veto, de kopies werden niet onttrokken aan het gerechtelijk onderzoek, noch heeft Veto zich willen vrijmaken door deze zaak.

Uitspraak 7 maart.

Dirk De Naegel

Een blik achter de schermen. Op deze tafels wordt de Veto ineengekwakt, -geschoffeld, -gepast, alnaargelang de eindverantwoordelijke.

Het beste uit de kringbladen

Na de geologen vorige week haast Vanzwam zich om snel iets te schrijven over de merkatorianen, oftewel de studenten van de aardrijkskundige kring. Tussen beide studierichtingen, die aan dezelfde wetenschappelijke stamboom bengen en is er iets loos, je zou het nauwer kunnen noemen.

In een verslag dat Peter en Roberto neerpennen in Merkatorke nr. 3 over het verloop van de 24 uren aan het Leuvense Sportkot lijkt het alsof maar twee ploegen meelopen: de merkatorianen en de geologen.

"We kwijnden stilaan weg in de stand. Tot zelfs op de 27ste plaats. Dit was nu nog niet zo erg, maar de volledige ontzuivering kwam er pas na het nieuws dat de geologen voor ons stonden. Vanaf dit moment begon iedere geograaf met een beetje eergevoel zich dubbel zo hard in te spannen. Maar de strijd was ongelijk (waar die ongelijkheid is, weten we nog niet, maar we moeten toch ergens een excuus hebben hé)..."

De uren vorderden vrij snel en we gingen de laatste uren in. Plots weer genoeg volk, frisse krachten. Ideaal om de geologen met een laatste eindjuip nog te pakken. Zeven maal helaas! Volgens mij krijgen die mannen te veel terreinekursus, vandaar die fysiek...", aldus Peter en Roberto, in Merkatorke nr. 3.

Eerst Merkatorke nr. 2 inkijken. Het blad opent met een presidiumverslag

van liefst 3 blz. We leren dat er in de septemberzitting problemen geweest zijn, en dat men hiervoor is gaan aanbellend op het dekanaat. Nul op rekwest evenwel, want naar verluid hebben de "proffen terzake een academische vrijheid". Het wordt ons echter niet duidelijk gemaakt over welke problemen het nu juist ging.

Verantwoordelijkheid inzake de raketten?

In een volgend artikel, met bijgevoegd 45 handtekeningen, wordt het standpunt verdedigd, "dat de studentenorganisaties inzake de raketten hun politieke verantwoordelijkheid moeten opnemen. In een gezonde democratie zou het ideaal zijn dat de verkozenen van het volk ook de wil van het volk in praktijk zouden brengen. Wanneer er nu een duidelijke wanverhouding bestaat tussen regering en bevolking in verband met fundamentele problematieken, dan is het de taak van de bevolking de bewindslieden daarop te wijzen. Concreet voorbeeld: het al dan niet installeren van Amerikaanse raketten op Europees grondgebied..."

De 45 ondergetekenden eisen dat de kring onvervuld, bij monde van de ASR en Veto, zich duidelijk uitspreekt inzake de raketten. De volgende presidiumvergadering (7/11) signaleert "eindeelose discussies" over deze materie, meer specifiek over het feit of een kring of een presidium een politiek standpunt kunnen of mogen innemen. Een meerderheid is evenwel voor de publicatie van een artikel in Merkatorke, en over een referendum in de jaren over een eventuele staking op 8/11,

waartoe opgeroepen was door het aktiekomitee Rakettenvergif.

Verder in dit kringblad nog twee verslagen van voetbalmatchen, een verslag van een reis naar Parijs, een verhaal dat een lugubere moord beschrijft op een prof, waarna de moordenaar 's anderendaags verneemt dat hij toch geslaagd was voor het eksamen enz...

Hard-rock en art nouveau

In de kultuurkrant aandacht voor hard-rock, art nouveau en... voor de ontslagbrief van de cultuurverantwoordelijke. "Nu heb ik gemerkt dat én mijn weg vinden in het oerwoord van problemen binnen Kura, én Merkatorke vertegenwoordigen in Kura, én activiteiten organiseren voor de kring, én voor de cultuurkrant zorgen, voor één persoon veel te zwaar, zelfs ondoenbaar is," schrijft Hans, die eraan toevoegt dat hij in ondergeschikte orde ook wil vermelden dat een deel van het presidium andere waarden aan cultuur hecht als hij... — wat niet verder geëxpliciteerd wordt.

In Merkatorke nr. 3 meent Pater Christophe (als de stuurman aan wal), dat de deontologie van een presidiumloopbaan niet toelaat dat iemand zonder een serieuze reden ontslag neemt. De ontslagneming had toch de cultuurwerking binnen de kring moeten volhouden, meent Christophe, die anderzijds wel erkent dat Merkatorke nooit erg cultuur-minded geweest is, en het dus steeds een vechten tegen de bierkaai is. Ook de verantwoordelijke voor het kringblad heeft ontslag genomen. Pater Christophe meent dat ook hier de overbelasting geen serieuze argument is. "Bedenk echter dat je voornaamste taak erin bestaat een creatieve stimulans te zijn, je moet vooral voetnoten 'kruiden', aan het blaadje toevoegen. Voor het vele werk beschik je over een redactie, die heel wat van het werk kan overnemen," schrijft hij aan de ontslagnemende verantwoordelijke van het kringblad.

Veel aandacht wordt in dit kringblad besteed aan de vervroeging van de inleveringsdatum voor tesononderwerpen in 1ste lic. In een uitgebreide brief naar de profsen schrijft het presidium o.m. dat de kerstavakantie door de studenten gebruikt wordt om hun seminarieoefeningen af te werken en dus onmogelijk kan gebruikt worden om aan de teso te beginnen. Ook de vervroeging van de datum om de keuzerichting voor de tweede lic te bepalen, valt niet in goede aarde. De kennismaking met bepaalde richtinggebonden vakken is op dat ogenblik nog zeer beperkt, schrijft men. Men betreurt dat deze beslissing genomen werd zonder enig overleg met de studenten.

Naar aanleiding van deze gebeurtenissen schrijft Luc een vernietigende kritiek op de werking van de Permanente Onderwijs Commissies (POC's) in dewelke deze normaliter vooraf, in samenspraak met de studenten, had moeten besproken worden. "Het aantal bijeenkomsten is op minder dan de vingers van één hand te tellen; onderwerpen die krachtens de reglementen van de KUL moeten besproken worden, worden niet behandeld (bv. verslag van de ombudsmannen); onderwerpen die wel worden besproken kennen geen serieuze behandeling!" De fundamentele reden voor het feit dat de POC's niet werken is volgens Luc te vinden in het feit dat de professoren in zowel de POC als de Departementsraad, Afdelingsraad en Fakulteitsraad zetelen. Niet alleen heeft men zo te weinig tijd voor elk van deze werkerreinen, maar vooral gaat men zo onderwijs niet alleen vanuit onderwijskundig oogpunt bekijken, maar ook bv. vanuit financiële haalbaarheid, benoemingen etc..."

"Is het toeval?", vraagt men zich af, "dat men nu plots wel aandacht heeft voor het studiedrukprobleem? Een afslanking van het studieprogramma dient nu immers zowel onderwijskundig als besparingsdoelende..."

Andere artikelen in dit kringblad handelen over de problemen rond Veto, het kringweek-end in Olmen, de 24-uren van 't Sportkot, bowling en een filmbespreking van de film 'Frances'. Vanzwam

Het Wina-gebeuren

Persmotie Wina

Met spijt hebben wij, de presidiumvergadering van Wina, er kennis van genomen dat de fakulteitskring Economika zich de facto heeft teruggetrokken uit de ASR en op die manier de solidariteit tussen de kringen verbreekt. Meer zelfs, wij vinden een dergelijke manier van handelen beneden alle peil.

Tevens wensen wij van de gelegenheden gebruik te maken om ons vertrouwen te bevestigen in de fundamentele structuren van de ASR: zijnde de travpanden studenten - kring - raden - stuurgroep, met een vrij grote autonomie voor de raden, gewaarborgd door de huidige stemprocedures, en met inschakeling van vrijgestelden. Op die manier wordt een degelijke inhoudelijke werking mogelijk, zonder dat

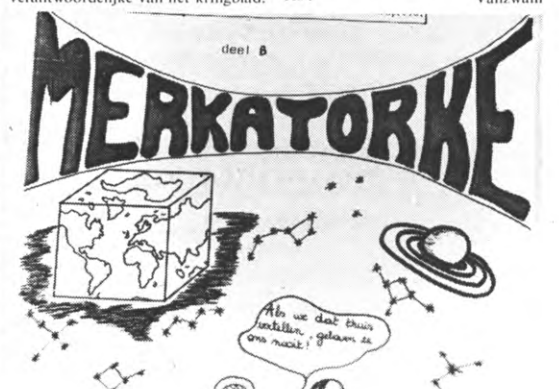
dit de representativiteit schaadt.

Dit betekent echter hoegenaamd niet dat volgens ons de ASR niet voor correcties vatbaar is, maar het werken rond deze verbeteringen mag de werking van de raden niet belemmeren, zoals dit jaar wel is voorgevallen op Kringraad.

(On)veiligheid op de kampus Arenberg

Loop je ook al elke dag en/of nacht het gevaar te verongelukken, omvergereden te worden of ergens tegen aan te botsen bij je dagelijkse fietsocht of wandeling naar de kampus. Juicht, slachtoffers allerhande, want aan deze gevaarlijke toestanden kan paal en perk gesteld worden. Er bestaat sinds

enige tijd een Commissie Ruimtelijke Ordening Kampus Arenberg. En daarin zitten studenten, onder andere één van Wina. Deze commissie stelt zich onder andere tot doel de verkeersveiligheid op de kampussen Arenberg te verhogen. Daarom wordt elk lid van de commissie verzocht 'huiswerk' te maken, bestaande uit het inventariseren op kaart van de bestaande probleempunten. Aangezien Wina niet veel weet van de problemen op 't Sportkot en de andere kampussen, roepen wij alle andere kampusgebruikers op te hieeraan mee te werken. In praktijk: in blok B van kampus Arenberg, Celestijnenlaan 200 (d.i. die waar natuurkunde, scheikunde gevestigd zijn) hangt er zo'n kaart aan de zogenaamde Wina-valven met een ideeënbus erbij waar je suggesties in kwijt kan. Enkele probleempunten staan al op de kaart en daarover hoef je dus niets meer te vermelden. Spring dus nu op je fiets en probeer zonder te verongelukken de Wina-valven te bereiken. Dit dient te gebeuren voor 5 maart omdat het 'huiswerk' op tijd klaar moet zijn.

CDS: de nieuwe studentenvertegenwoordigers

In de CDS-headquarters: een overzicht van onze toekomstige ministers.

Vorige week maandagavond hield de vereniging van de Christen-Demokratische Studenten een perskonferentie. Daarop werden twee grote thema's aangesneden. Eerst en vooral werd een uitgebreid overzicht gegeven van de activiteiten door het CDS dit jaar georganiseerd. Bij deze gelegenheid werd ook een alternatief voor de ASR gepresenteerd.

CDS-Leuven werd voorgesteld als een plaatselijke ploeg van de CVP-jongeren. Inderdaad, zij hebben samen met studentenafdelingen uit Gent en Antwerpen dertien afgevaardigden binnen de nationale raad van de CVP-jongeren. Daar hebben zij wel een uitzonderlijk statuut. Dit vooral wegens de jeugdigheid van de leden en het specifieke studentenklimaat (slechts een werkingsjaar van maximaal 6 maanden). CDS heeft wegens zijn eigenheid dan ook een zeer kritische functie, waarbij zij, zoals zij beweren,

het af en toe moeilijk hebben om affiniteiten te vertonen met een partij die doorgaans als een machtspartij voorgesteld wordt. Deze kritische functie wordt hen door de CVP helemaal niet kwalijk genomen. Daar is de toegestane onafhankelijkheid het bewijs van. Of deze tolerantie hen ook een grote invloed oplevert werd niet zo duidelijk.

Interessante initiatieven

CDS bestaat op dit ogenblik uit 250 leden, volgens voorzitter Jean De Béthune. Indien dit gegeven juist is, betekent dit een aanzienlijke vooruitgang vergeleken met enkele jaren geleden. Deze 250 leden mogen een bestuur van 15 leden kiezen. Daarbij worden dan nog 8 personen gekoördineerd. De leden krijgen verder de gelegenheid zich bij één of meer van de werkgroepen aan te sluiten. Deze werkgroepen krijgen trouwens een verregaande autonomie.

Eén van de belangrijkste werkzaamheden van CDS dit jaar bestond eruit een continue informatiestroom te organiseren. Dit gebeurde ondermeer via enkele debatten. Daarnaast werden ook verscheidene brochures uitgegeven. Het hele assortiment werd dan nog aangevuld door de oprichting van een eigen blad: CDS-Studententribune. Dit blad met een oplage van 5000 exemplaren is bestemd om Veto te bekonnieren en op termijn uit de markt te drukken. Voorlopig is dit nog wel niet het geval. Naast de Alma-verspreiding zijn vooral de Rechtsstudenten en de Economisten de afnemers bij uitstek van het blad. Daarnaast werd ook nog op enkele concrete initiatieven gewezen. Zo heeft men een Leuven Perskafé opgezet aan het Hooverplein. Daar kunnen de studenten een hele waaiër binnen- en buitenlandse kranten consulteren.

De voorzitters van de werkgroepen mochten bij deze gelegenheid hun werkzaamheid ook op tafel werpen. Zo heeft de werkgroep Brussel dit jaar massa's studiewerk verricht rond drie kernproblemen van deze grootstedelijke agglomeratie: de stadsvernieuwing, een democratische inspraak van de bewoners, en de kommunautaire en economische moeilijkheden. Op basis van het studiewerk zou volgend jaar getracht worden politieke standpunten in te nemen. KVHV en de Volksunie wezen al gewaarschuwd...

Luc Van Meervelt van de werkgroep Leefmilieu vertolte de doelstellingen hiervan als volgt: het studentepubliek informatie verschaffen in verband met de milieuproblematiek en daarbij vooral de studenten Wetenschappen trachten te bereiken (immers, het hele studentengehannes speelt zich normaliter in Leuven-

Centrum af en de Wetenschappers hebben het vervoer nog niet uitgevonden).

Konkreet betekende dit voor deze werkgroep het opstellen van een brochure over aspecten van ons leefmilieu (zoals additieven in de voeding), de organisatie van een kollokwium (waarvan vorige week in Veto al een neerslag verscheen) en het Alma II-project. De voorzitter van de werkgroep Industrieel Beleid pleitte voor een meer samenhangend Europees industrieel beleid. Daartoe zouden ondermeer de diplomatieke diensten grondig hervormd moeten worden, om zo verre markten te kunnen veroveren (zeerovers aller landen, verenigt u).

Belangrijk was ook het uitbouwen van een nieuwe Europese wetgeving. Die zou dan moeten verhinderen dat er staats- en private monopolies ontstaan. Terloops werd gewezen op het feit dat de Belgische nationale overheid verouderde industrietakken — onder meer financieel — de mogelijkheid moet bieden zich te heroriënteren. Maar daarbij mag de overheid zelf geen al te resolute verplichtingen, zoals bv. de verplichte aanwerving van personeel, opleggen.

De vrouw wordt niet vergeten

Mieke Suykerbuyk van de werkgroep rond vrouwenproblematieken wees erop, dat, spijs en tijdelijke verbetering, de vrouwen nog altijd gediscrimineerd worden. En inderdaad, de diskriminatie neemt onder druk van de economische crisis weer hand over hand toe. Vooral de werkende vrouw wordt steeds meer geïsoleerd. En als zij niet meer aan werk raakt, wordt zij ook nog het zwaarst getroffen door art. 143 van het KB van 20 december 1963: bij een 'abnormaal' lange duur van werkloosheid of het voortdurend erin vervallen, kan de RVA de uitkering opschorten of zelfs doen vervallen. In de praktijk blijkt, dat 94% van de maatregelen betrekking hebben op werkloze vrouwen. Om één en ander toch iets te kunnen verbeteren, werd dan ook gepleit voor een grotere participatie van de vrouwen in het politieke bedrijf (want ook daar zijn zij eerder werkloos).

Naast dit alles werd door de voorzitter nog gewezen op het bestaan van een uitzonderlijke werkgroep rond het wetsontwerp Gol betreffende de vreemdelingen. Deze werkgroep bestudeert nu al enkele maanden het wetsontwerp. Daarbij kwam men tot de conclusie dat het hier om een vrij complexe materie gaat. De werkgroep hoopt ooit klaar te zien in alle problematieken en dan eventueel tot concrete actie over te gaan.

Studentenparlement

Tenslotte contesteerde CDS de Algemene Studentenraad. Hoewel men wel vond dat allerlei marginale (vooral ultra-rechtse) verenigingen een werkelijke hetze-kampanje opzetten, en daarbij misbruik maakten van de situatie, vond CDS het tijd, om een oud voorstel van tussen de stoffige documenten te halen. De ASR is immers volgens hen niet helemaal representatief. Dit is echter ook niet het geval voor de kringen. Daarom zou CDS een studentenparlement willen instellen.

Spijtig genoeg is men wel blind voor een aantal gegevens uit het verleden. Parlementaire structuren hebben reeds tweemaal in de geschiedenis van de studentenvertegenwoordiging bestaan. En zij hebben het nooit meer dan een goed jaar volgehouden. Daarbij speelden toen drie belangrijke oorzaken mee: de parlementsliden (?) vonden het na hun verkiezing niet meer zo nodig de basis te raadplegen. Daarbij was hun representativiteit zo groot dat zij op het einde van het jaar nog altijd aan het discussiëren waren over het innemen van een standpunt waar zij het jaar mee begonnen waren. En tenslotte vonden zij het na hun parlementszittingen niet meer nodig nog een handje uit de mouwen te steken (de overuren werden daar immers ook niet betaald).

Maar misschien is CDS toch niet zo blind voor deze feiten. Want tegelijkertijd pleiten zij voor een grotere vertegenwoordigingsbevoegdheid, en wel voor de politieke vrije vereniging; zij zijn wel representatief en hebben tenminste een degelijke werking. Het zou dan ook niet meer dan normaal zijn dat de student vertegenwoordigd wordt door CDS, MIB, KVHV, NSV en anderen. Wij wachten gespannen af...

Alma II

De avond werd afgesloten met het openen van een tentoonstelling in Alma II. Minister Geens kwam dit initiatief van CDS, St. Lukas Brussel en Alma inleiden. De studenten van St. Lukas werd gevraagd enkele projecten uit te werken om Alma II ('de fabriek') binnenin wat te herstruktureren en op te fleuren. De beste vijf projecten zijn nu te bekijken in de Alma zelf.

Direkteur Mangelschots van de Alma heeft zich ondertussen wel laten ontvallen dat wegens geldgebrek geen van de vijf projecten in zijn totaliteit uitvoerbaar zal zijn. Maar gedachten voor enkele kleinere operaties zouden er wel uit kunnen geput worden. De nieuwe intelligentsia heeft zijn denkwerk voor dit jaar afgeleverd. Aan de student van de kringen nu de taak om erover te oordelen.

T.B.C.

Unieke reproduceermethode

Nooit tevoren in de geschiedenis beschikte men over zoveel informatie. De moderne technologie maakt het mogelijk snel en goedkoop informatie te vermenigvuldigen. Pencoprint heeft die trend gevolgd en voor sneldruk de meest geperfectioneerde Xerox-drukmachines in huis gehaald. Pencoprint reproduceert nu nóg sneller en voordeliger voor u.

Alle kopieerdrukwerk

Tijdschriften, reisverslagen, facturen, uitnodigingen, cursussen, reclame. Alle kopieerdrukwerk dat u Pencoprint toevertrouwt voldoet aan de eisen die u van kwaliteitswerk verwacht: uitstekende punt-voor-punt weergave, grote verwerkingsmarge, scherpte, beschrijfbaarheid. Recto-verso levert geen problemen op en verkleint al evenmin. Of drukken op karton of gekleurd papier. Pencoprint zorgt verder voor het vergaren, perforeren, nieten, plakken onder al dan niet bedrukte omslag.

Bliksemsnelle service

Geen risico's om vijf voor twaalf! Pencoprint beschikt over een dubbel machinepark Xerox 9500, eigen fotozetterij, drukkerij (vijf groepen) en een moderne boekbinderij. Zonder tussenpersonen en met attente service leveren zij uw werk in een minimum van tijd.

pencoprint pvba

tiensestraat 36
Leuven
tel. 016/22.10.39

Van links naar rechts: de voorzitter van CDS-nationaal; Jean De Béthune (voorzitter van CDS-Leuven) en de hoofdredakteur van de CDS-Studententribune.

Het is inderdaad niet het hoogtepunt van genoe- gen, in Alma II gaan eten. Wellicht is dat, samen met de stijgende eisen die studenten (en zij niet alleen) stellen aan het 'environment', de oorzaak van de dalende omzet van Alma II, in vergelijking met andere studentenrestaurants. Of althans, dat is toch de onderliggende hypothese van de tentoonstelling die voor het ogenblik in Alma II doorgaat; daar worden vijf verbouwingsprojecten van St.-Lucas-studenten voorgesteld.

De ontwerpers hadden de vrije hand in het uitdenken van nieuwe functies, en het aanpassen van bestaande. Enige beperking was ongeveer de bestaande draagstructuur, en de grenzen van het terrein.

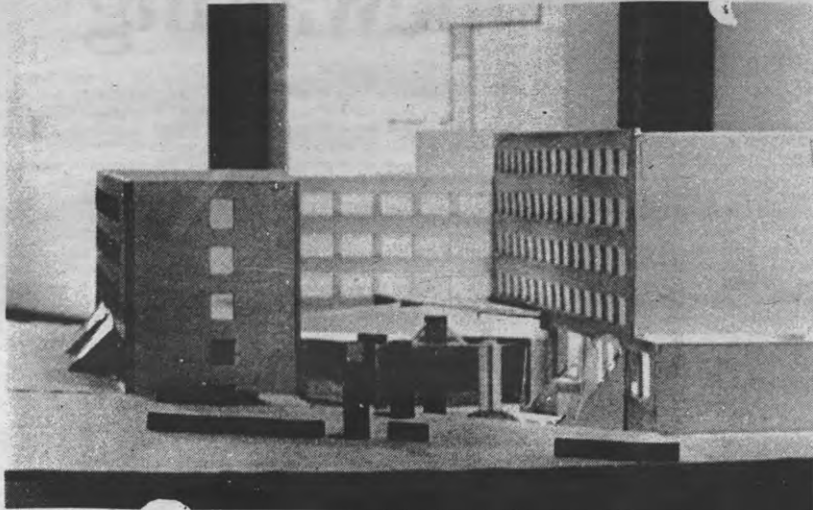
Nochtans werd er niet geïnnoveerd: men ging niet veel verder dan het inbrengen van een mediateek, of het installeren van een ondergrondse parking. De ontwerpen richten zich allen in mindere of meerdere mate op het oplossen van een aantal problemen die inherent zijn aan de site: de diepe ligging van de Alma, de ontoegankelijkheid voor gehandicapten, het gebrek aan toegangswegen, het gebrek aan daglicht, de slechte circulatie (rijen wachtenden tussen de tafeltjes...).

Naast die 'objectieve' (what's in a name) problemen, verschijnt er bij de tentoongestelde onderwerpen ook een duidelijk subjectieve probleemstelling. Zoals Marc Berghmans het uitdrukt: "Anonimiteit van de gebruiker, monotomie van het trieste karakter..." en wat verder: "Ikzelf kan mij moeilijk voorstellen dat iemand tot zijn recht kan komen in zo'n onpersoonlijke omgeving..." Berghmans wil dan ook een restaurant als een dek, een middel ter versterking van de sociale relaties uitwerken. Het is een oude discussie, maar het mag dan toch wel even, bij dit uitgangspunt aangepast worden, dat het een fictie is, te denken dat leuke tafeltjes en een mooie inkom ook maar iets zullen veranderen aan de perceptie van de Alma als een eetfabriek; niemand komt naar de Alma voor de gezelligheid, en precies het koude, onaangename van de Alma heeft een plomperverloren, eerlijke indruk.

Binnen dit uitgangspunt formuleert Marc Berghmans wel enkele mooie oplossingen. Het terrein voor de Alma wordt met gevulde ophogingen, trapjes en beplanting gebroken, en de nieuwe vorm van het terrein wordt met enkele kunstgrepen (een gevulde vide, een inkom die als het ware naar buiten stulpt, het gebruik van de huidige snack-bar als galerij die naar een passerelle boven de inkom voert...) binnen overgenomen. Langs de vide is het restaurant geplaatst, eronder de kafeteria. De tafeltjes zijn door kleine torentjes, met boven een lichtelement, en op tafelhoogte plaats voor kleren en boekentassen, van elkaar gescheiden, wat aan de persoonlijkheid een zekere privacy verleent. Ongetwijfeld een plaats waar de persoonlijkheid van de etende mens, voorzover die daar behoefte aan

De inrichting van Alma 2

Sterven in schoonheid

De constructie van Martine Verstraeten

heeft, tot zijn recht zal komen.

Massarestaurant

Martine Verstraeten hanteert een totaal verschillend uitgangspunt: zij levert een persoonlijk en ironisch commentaar op de bestaande toestand (nl. een restaurant waar 2500 mensen komen eten) door de bestaande elementen nog meer te accentueren. Zo betreft zij onder andere de hoogbouw van sociologie in haar ontwerp, iets wat Berghmans in zijn makette zorgvuldig, en begrijpelijk genoeg, vermeed, en gaat zelf zover een wand ervan rozte te schilderen, en de andere, zelfs op de makette er erg grauw uit te laten zien.

Binnen word je dadelijk gekonfronteerd met een zeer scherpe driehoek, waarvan het eerste deel klaarblijkelijk dient om boekentassen op kwijt te kunnen (een vestiaire, en in het verlengde daarvan liggen twee kaarsrechten en zeer lange bedieningslijnen, wat het massarestaurantkarakter van het geheel nog meer accentueert, en toch de grote ruimte op een onopvallende manier breekt.

Het terrein van de Alma is over een grote afstand ingedeukt, zodat de huidige toegangstrappen overbodig geworden zijn. De voorgevel is volledig opengedrukt en in de plaats daarvan is er een glazen wand gekomen met middenin een glazen huis, met een enorme rode kolom erin (die niets draagt, een post-modern, anti-funktionalistisch trekje dat als het hier wel goed doet) dat als sas fungeert. Buiten staan er nog eens twee zo'n kolossale kolommen, die de richting naar de ingang op een grotske wijze accentueren. Martine Verstraeten wou blijkbaar ook op de bestaande functionele, lelijke gebouwen een commentaar leveren, door hier en daar een wand open te breken, en er onregelmatige, driehoekige glaspartijen in te

werken (als of de wand open barstte) maar die 'geste' komt nogal zwak over, alsof ze dit idee niet consequent genoeg doorgedacht heeft. (Het is niet duidelijk of ze hiermee wil konnoteren dat de architectuur van de kampus maar een puinhoop is, of gewoon misplaatst originele vensters wou ontwerpen.)

Het ontwerp van Rosette Vanderlinden gaat ogenschijnlijk dezelfde richting op, maar de fundamentele bedoeling van dit ontwerp is gewoon het allemaal een beetje gezellig maken, door een opdeling in kleine hoekjes, een betere functionele organisatie, en het inbrengen van meer licht. De gezelligheid wordt eigentijds gehouden, er wordt lustig gespiekt bij Italiaanse ontwerpers als Sotsas Mendini e.a., en het geheel is wel aangenaam om te kijken, maar vrij inhoudsloos; het ontbreken van een duidelijk uitgangskoncept, een visie op eten in een massa-keuken. (Rosette: "Het restaurant werd opgedeeld in gezellige hoekjes, waardoor een betere sfeer tot uiting komt"), een klakkeloos hanteren van recente vormalen, maken dit ontwerp vrij mak.

Afbreken en herbeginnen

Het meest ambitieuze programma werd verwezenlijkt door Mia De Beus. Ze verbouwde de onderliggende keukens tot een mediateek ten behoeve van de kampus en verhoogde daartoe een deel van het nivo van het restaurant tot de hoogte van de Van Evenstraat, met een doorgang naar de kafeteria, en werkte het hele dak open. Het ontwerp krijgt daardoor een enigszins onwezenlijk karakter, hoewel het vrij nauwkeurig uitgewerkt is, omdat je je moeilijk kan voorstellen dat voor zo'n omvangrijke verbouwingen ooit geld zal gevonden worden. Afbreken en herbeginnen lijkt meer voor de hand te liggen.

De omvang van het ontwerp heeft haar blijkbaar ook, wat de uitwerking van de vormalen betreft, in verlegenheid gebracht (tijdsgebrek) zodat veel vernieuwingen eigenlijk niet echt wettelijke veranderingen teweeg brengen, (de bedieningslijnen blijven bv. waar ze zijn, er worden enkel meer ingangen voorzien); de ingang, die bij de andere ontwerpen veel aandacht kreeg, bestaat hier uit een hall, zoals er nu ook een is, waar een groot aantal trappen op uitgeven, de huidige kafeteria hangt er nog steeds een beetje verloren aan te bungelen, de details van de binneninrichting zijn weinig uitgewerkt (een sterk contrast bv. met het ontwerp van R. Vanderlinden). Het lijkt er een beetje op, dat dit ontwerp vooral heeft gezocht naar oplossingen voor de mediateek in de kelder, terwijl daar niet de eigenlijke opdracht lag. Inderdaad zijn de meeste uitgewerkte delen van het ontwerp gesitueerd in de kelderruimtes. Verder uitwerking van de details had hier wellicht een interessant ontwerp van kunnen maken. Wat nu te zien is, is iets teveel het resultaat van het moeizaam integreren van een kompleks programma binnen een zeer beperkende ruimte: uit het geheel spreekt geen kijk op Alma II als studentenrestaurant, wel een nauwgezette functionele studie.

Dwingend en rood

Het laatste ontwerp is van de hand van Alain Biltereyst. Geen totaalstudie, zoals de vorige ontwerpen; de hoeksteen ervan is het ontwerp van een eet-unit voor 48 personen, die een aantal keer binnen de bestaande ruimte herhaald wordt. Binnen die bestaande ruimte worden een aantal ekstra-

voorzieningen ingelast (bijkomende ingang...) en in de kelderruimte wordt een feestzaal met bar en expositieruimte voorzien, hieraan is evenwel duidelijk niet bijzonder veel aandacht besteed. Zo zijn bijvoorbeeld de aspecten die bij de andere ontwerpen veel aandacht kregen (ingang, bedieningslijnen, band met kafeteria) weinig uitgetekend, en het wekt dan ook verwondering dat precies hetgene waar dus de meeste aandacht naar uitging, de eet-unit, eerder teleurstelt. "De ruwe betonstenen muurtjes hebben een duidelijk architecturale en dwingende functie. Ze zijn onveranderbaar en daardoor sterk. De rode lichtblokken op de kruispunten zijn de herkenningpunten die een warm licht uitstralen."

Als die muurtjes zo duidelijk zijn, waarom moet er dan nog een zwaai-lamp staan, om te benadrukken dat ze er zijn? Er zal zeker niemand over vallen. En waarom moeten er perse kleine hoekjes van drie tafels zijn. Als er meer dan vier mensen aan een tafel zitten, gaat dat al niet meer, terwijl er zeer veel plaats is. En waarom moet die lamp rood zijn? Eten onder wit licht is aangenamer dacht ik (of is dit een associatie met de baarmoeder?). En als het zo gezellig moet zijn, waarom moeten die muurtjes dan een 'dwingende' functie hebben. Mousse-blokken lijken dan meer aangewezen. Het zal wel niemand verbazen dat Biltereyst in zijn inleiding schrijft dat hij een syntese poogt te scheppen van materiaal, constructie en vorm. Het resultaat is even afstands als het kredito (hetzelfde kredito dat aan de grondslag lag van de bouwstijl van deze kampus, zij het dat de kampus een nog meer verminkt afkooksel ervan is).

Trieste kampus

Two ontwerpen dus, die elementen aandragen in een mogelijke discussie ten gronde over de vernieuwing van de Alma: dat van Marc Berghmans (de narcistische Alma-bezoeker), de bezoeker die herleeft binnen een mooie omgeving, ongeacht de reële toestand) en Martine Verstraeten (de cynische, maar met de huidige toestand al lang verzoende bezoeker), en daarnaast een massa losse ideeën, al dan niet toepasbaar, en een ontwerp dat suggesties biedt voor een complete nieuwbouw (De Beus Mia). Geen wereldwonder, wel interessant voor wie begaan is met het lot van de Alma als eetruimte.

Het wekt echter wel een beetje verwondering dat het ontwerp voor de Alma volledig los van de rest van de kampus wordt gekoncipieerd. Uiteindelijk is het beeld van die kampus in hoge mate mee bepalend voor de indruk die je van de Alma krijgt. Het trieste uitzicht blijft nog lang op het netvlies, zelfs als je allang een plateau voor de neus hebt. En voor een vernieuwing van die kampus bestaan plannen, gemaakt op deze universiteit, door de afdeling architectuur van de fakulteit Toegepaste Wetenschappen, waar studenten uit het derde jaar zich enkele jaren na elkaar verdiepten in het probleem van deze kampus. Een gemiste kans.

Pieter T'Jonck

Inzending ad hoc

Museologische bedenkingen

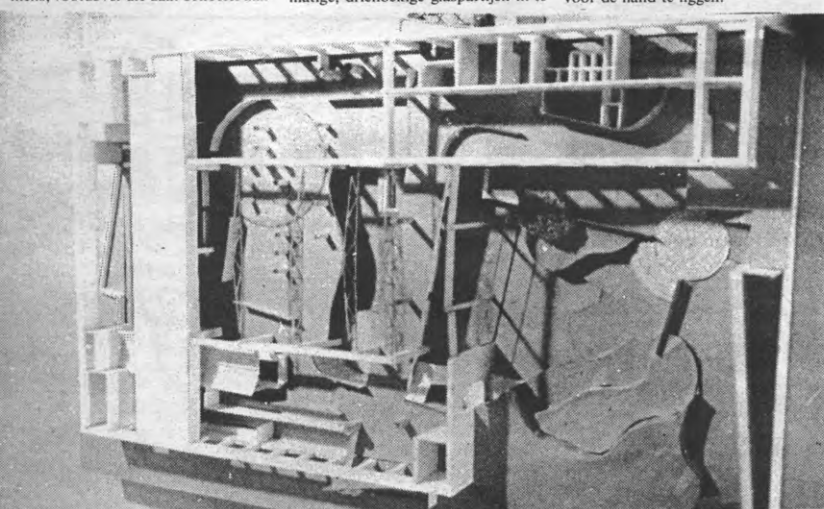
De museologie is de normatieve wetenschap die zich bezighoudt met functie, inrichting en beheer van musea, en bij uitbreiding ook van tentoonstellingen. Zoiets dergelijks stond vorige week in Alma II.

Een belangrijke vereiste van een tentoonstelling is dat ze voor iedereen begrijpelijk is. In dit geval betekent dit dat de doorsnee-student er iets van snapt zonder eerst een halfuur te moeten rondkijken. Als je nu de Alma binnenkomt voor je dagelijkse portie gehakt of patat (of rijst met groentjes voor de alternatievelingen) zie je iets langwerpigs midden van de eetfabriek. Maar waar gaat het eigenlijk over? Zijn dit de plannen voor uitvoering in de nabije toekomst, of is dit gewoon een resultaat van een wedstrijd...? Nergens een algemeen of inleidende tekst te bespeuren, enkel wat spaarzame technische termen op de plannen. Het lijkt wel een examenvraag: "Zoek het verband tussen deze gege-

vens binnen de 20 minuten. U mag nu starten!" Waar is trouwens het begin van dit alles...?

Een tentoonstelling wordt gedefinieerd als een verzameling van inhoudelijk verwante voorwerpen die zo gegroepeerd en gespreid zijn opgesteld dat de achterliggende optie en bedoeling op een heldere wijze gerealiseerd worden. Dit kan men dus bezwaarlijk een tentoonstelling noemen. Hoogstens een pittorek decor voor het houden van een openingsreceptie met minister en bijbehorend lint. Dat blijkt ook uit het feit dat de mensen daar wél een brochure met de uitleg kregen. Over de waarde van dit katalogusje kan ik me niet uitspreken, want het was nergens in de Alma in te zien. Omdat studenten belangrijker zijn...

Francis Deblauwe P.S. Wat met de twee plannen die op hun kant te bewonderen waren, de 'horror vacui' (affiches ertussen) en de esthetisch verantwoorde bedrading (o.a. een steckerdoos met 'PR. Artois 1')? Daarover zwijgen we nog.

Het ontwerp van Marc Berghmans

1984 in België (deel 4)

Videobewaking

Reeds op blz. 2 van Orwells boek '1984' worden we op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van teleschermen in de huizen van de partijmensen: "Achter Winstons rug babbelde de stem van het telescherm nog maar steeds voort over rûw ijzer en dat het Negende Drijaarplan meer dan in vervulling was gegaan. Het telescherm was tegelijk een ontvang- en uitzendapparaat. Elk geluid, dat Winston maakte en dat boven een heel zacht gefluister uitging zou er door worden geregistreerd; bovendien kon hij zolang hij binnen het gezichtsveld bleef dat door de metalen schijf werd beheerst, zowel worden gezien als gehoord."

Dit tweewegsysteem met zowel opname als projectie van beelden bestaat op dit ogenblik enkel in Japan. Inderdaad bestaat in dat land een mogelijkheid dat vanuit een centraal systeem binnengekeken wordt in de huiskamer. Deze technische innovatie wordt tot op heden bv. gebruikt bij spelprogramma's waarbij de kijker die vanuit de huiskamer wil meedoen, aldus op het TV-scherm kan worden

geprojekteerd. In de VS cirkuleerde in de nadagen van het Nixonbewind een plan om in elke woning van het land een kleine regeringsradio te installeren. Met een druk op de knop in Washington zouden deze radio's 24 uur per dag boodschappen van de regering kunnen uitzenden. Dit netwerk was officieel bedoeld als een verbetering van het nationale alarmstelsel voor tijden van nood (?). Het was een rapport dat geschreven was in opdracht van Ehrlichman, Nixons adviseur voor binnenlandse politiek. We gaan het echter in deel 4 van onze reeks '1984 in België' niet hebben over de uitzendcapaciteit van deze instrumenten, dan wel over het opnemen, oftewel het thema 'Big Brother is watching you' letterlijk genomen.

Wagen met WC en bed

De ijver van politiediensten in dit land om betogingen e.d. vast te leggen op videotapes is bekend. In het dossier Staatsveiligheid dat Dirk Vandersijpen een jaar of twee geleden in Humo publiceerde (?) stelde een eks-fotograaf van de BOB: "Tijdens de betogingen maakten wij foto's uit alle hoeken, met de telelens vanuit de BOB-wagens. Soms liep de BOB langs de betoging met een tas, en daarin zat een kamera die alle deelnemers filmde. Dikwijls fotografeerde men ook uit de omliggende gebouwen. Heel vaak vindt men langs het parcours van een betoging een onbeduidende wagen, overdekt met reclame voor een cirkus of voor sigaretten; best mogelijk dat het een wagen is van de BOB die men de dag ervoor is komen neerzetten: daar zit dan een BOB'er in die er de nacht doorbrenkt; de wagen is van binnen speciaal uitgerust met wc en bed, maar dat zie je van buiten uiteraard niet. De volgende dag trekt die betoging daarlangs: hij kan op zijn doolie gemak alle deelnemers fotograferen of filmen."

Uit de cursus 'Openbare orde, de inlichting' (1974) die gedoceerd wordt aan de rijkswachtschool van Etterbeek kun je inderdaad halen dat men op het nivo van de rijkswachtdistricten een steekkaartenstelsel foto's bijhoudt. Jan Cappelle stelt vast dat deze vaststelling in tegenstrijd is met wat voorheen diverse voogdijministers over de rijkswacht hebben volgehouden, namelijk dat foto's of films van betogingen of meetings zouden worden vernietigd indien geen vervolging werd ingesteld naar aanleiding van eventuele incidenten (?). Over het opslagen van de foto's vermeldt de geciteerde cursus: "De foto's worden per groepering en per taalgroep alfabetisch gerangschikt. Ze verwijzen op de ommezijde uiteraard naar de personen die erop voorkomen met volledige identiteit en het voertuig dat hij gebruikt. Het kan zowel gaan om individuele als collectieve foto's." (?)

Video in de cel

De documentaire film 'The Silicon

Factor' bewijst echter dat de videokamera's het gewone fotobestand snel verouderd maken. In de film laat men zien hoe de combinatie van afstanden tussen enkele plaatsen op ieders gezicht, zoals mondhoek en ooghoek, een unieke identificatiemogelijkheid oplevert.

De techniek om videokamera's te koppelen aan computersystemen die foto's op een dergelijke manier analyseren, bevindt zich — gezien de ontwikkelingen bij het Bundes Kriminal Amt in de BRD — al in een gevorderd stadium. (?)

Ook in België kwam de video de jongste weken in de 'belangstelling'. Op 10.02 maakte de krant De Morgen bekend dat er in de Kortrijkse gemeenteraad een voorstel op tafel lag, om in de politiecellen van die stad video-apparatuur te installeren. In de vijf cellen en in de celloogang zouden kamera's geïnstalleerd worden, die verbonden zouden worden aan twee monitors, één met een vast beeld en één met een 'videowitch', waardoor de kamerabeelden periodisch verschijnen. Gevangenen zouden op die manier permanent in het oog kunnen gehouden worden.

sen FC-Brugge en Sporting Anderlecht. Hoogst merkwaardig was het feit dat tijdens de volgende thuismatch van FC Brugge massale identiteitscontroles werden verricht, en op basis hiervan aan 101 personen de toegang tot het stadion werd verboden. Aan 245 anderen ("personen van wie bekend is dat zij tot de beruchte groepen ordeverstoorers behoren") werd een brief ter ondertekening voorgelegd, dat zij zich in de toekomst van het gebruik van geweld in de voetbalstadions onthouden.

Hoe komen politie en/of rijkswacht aan deze gegevens, en op basis van welke wetgeving maken zij deze confidentiële gegevens zo maar over aan het bestuur van FC Brugge, dat de bewuste brieven heeft verstuurd.

De Brugse hoofdcommissaris De Bree gebruikte voor de tweede groep de term 'potentiële ordeverstoorers'. Duidt dit niet op een frekwent gebruik van de video-apparatuur? De Gentse commissaris Mortier die over de video-affaire in De Morgen van 23.02 jl. ondervraagd wordt, stelt immers dat men in het verleden weinig heeft kunnen aanvangen met de getuigenissen van omstaanders. "Meestal zijn

een groep mensen na de manifestatie Hotel Bosch verliet voor een schilder-akte, zagen zij dat de verkeerskamera een halve slag gedraaid was, en in plaats van op de weg, nu op de deur van een bekend kraakpand gericht stond. Zij staken de weg over, terwijl de kamera meedraaide.

In het boek 'Laat je niet pakken' wordt uitgebreider ingegaan op deze problematiek. Een van de konklusies van het boek is dat "wat aangeprezen en goedgepraat wordt als een onschuldig middel om eigen spullen op een eenvoudige manier tegen diefstal of beschadigingen te beschermen (bv. winkelcentra, banken, metro's enz...) blijkt in werkelijkheid een steeds meer om zich heen grijpend bespiedings- en intimidatiesysteem te zijn." Ondermeer wordt het voorbeeld gegeven van de actievoerders in West-Berlijn die spiegels braken van openbare toiletten in treinstations en kamera's ontdekten... De spiegels waren in feite doorkijkruitent... Als reden werd door de overheid opgegeven dat deze ter voorkoming van seksueel ontoelaatbare handelingen geplaatst waren... (?)

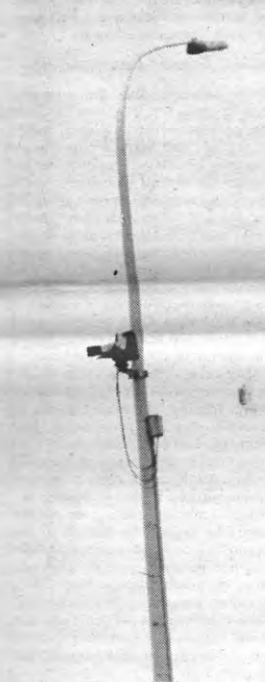
De Mensenmakers

In niets is het vorige te vergelijken met praktijken uit de VS. Vance Packard schrijft in zijn boek 'De Mensenmakers' (?) het volgende: "Amerikanen zien zichzelf graag als hartelijke, vrijheidslievende mensen. Maar het eerste dat een nieuwkomer in enkele Amerikaanse steden overkomt, is dat er stiekem van hem een foto wordt gemaakt. De foto wordt gemaakt met een kamera voor lange afstanden (bv. Mount Vernon installeerde aan weerszijde van de drukste winkelstraat twee tv-kamera's). De opnamen verdwijnen in het politiedossier. Of ze worden opgesuurd om te worden vergeleken met het referentiebestand van mensen die als herriescoppers bekend staan."

Uit de vloed van informatie die Packard in het boek geeft nog deze voorbeelden. "Amerikaanse ondernemingen hebben luchtkamera's ontwikkeld voor alle mogelijke surveillance-doelinden. Zo wordt het mogelijk geacht — dankzij de mikro-miniatur-techniek — om een paar honderd meter in de lucht een onzichtbare, hemelkleurige bol te stationeren die de mensen beneden gadeslaat en afsluistert. » Ook in het genoemde artikel in de Groene Amsterdammer stond reeds dat dit soort opnamesystemen kunnen worden gekompleteerd met richtmikrofoons, waarmee gesprekken op lange afstand kunnen worden afgeluisterd. Packard geeft in zijn genoemd boek iedereen de raad, om tijdens een vertrouwelijk gesprek in het park, niet op een bank te gaan zitten. Een speciaal geweer kan immers een mikrofoonje afvuren naar een naburige boom of in het struikgewas.

Luc Vanheerentals

(?) V. Packard, De mensenmakers, 1978, Amsterdam, p. 97.
 (?) D. Vandersijpen, Dossier Staatsveiligheid, EPO, 1981, p. 22.
 (?) gecit. in Het Labyrint, Sevi-publikatie, 1982, p. 194.
 (?) cfr. (3), p. 194.
 (?) Een Opnasser in elke hoek, Groene Amsterdammer, 8 juli 1981.
 (?) Laat je niet pakken, 1981, De Lont, Postbus 1823, Amsterdam.
 (?) cfr. (1), p. 95.

Zelfs waar u en wij het niet zouden verwachten, bespieden nonkel Bob en tante Terry ons. Hier de video aan een gewone lantaarnpaal.

Dergelijk spul staat in de meeste grootwarenhuizen. Deze werd gefopt en zelf gefotografeerd.

Als schepen Soubry dit voorstel in de gemeenteraad zitting verdedigt, beargumenteert hij dat "sommige opgesloten de matrassen in de cellen verscheuren". Een aanwezig gemeenteraadslid, die de cellen van binnenuit goed kent, weet echter te vertellen dat er geen matrassen in de cellen zijn... Wat men blijkbaar wil bereiken, is een grotere impact op de gevangene en echt het Orwell-syndroom' verwerklijken, namelijk iemand het idee bezorgen dat hij op elk ogenblik van de dag gekontroleerd wordt.

Oender d'orloge

Op zondag 19 februari jl. werd in het Gentse voetbalstadion ter gelegenheid van de wedstrijd tegen FC Brugge met een videokamera de toeschouwers 'oender d'orloge' openlijk gefilmd. Aanleiding hiertoe waren de rellen tijdens een vorige voetbaltopper tus-

zijzelf zodanig geëmotioneerd dat zij een vage beschrijving geven van de vermoedelijke daders". aldus Mortier.

Laat je niet pakken

De opnames van groepen of individuen blijken zich echter niet te beperken tot de systematische opnames van demonstraties, meetings e.d. Kamera-circuits vindt men op diverse plaatsen in een stad. Bij banken, op de openbare weg, in winkels, bij drukke verkeerspunten, in de metro, treinstations enz... De Groene Amsterdammer maakt in haar editie van 8 juli 1981 gewag van verkeerskamera's die door de politie in feite gebruikt worden om een "meer objectief totaaloverzicht van het gebeuren in de stad" te hebben. Men geeft het voorbeeld van een getuigenis door een aantal actievoerders in Arnhem vlak voor de beruchte kroningsdag in 1980. Toen

KARNAAVAL

dinsdag 6 maart
zaterdag 17 maart

deze keer pas echt

WILD

iedere jane of tarzan die opduikt in onze jungle wordt getrakteerd op 'n gratis

den allee

ADVERTENTIE